

KOMMUNISTISK POLITIK

Luxembourg Liebkecht Lenin
Berlin 13. januar 2002

Med Rosa og Karl:
Ikke en mand,
Ikke en cent
til imperialismens
krig

Nr. 2

6. årg.

2002

19. Januar -

1. februar

Støttepris 10 kr.

TEMA: USA - SUPERMAGT I KRIG OG KRISE

- Klassekrigere i aktion s. 2 ● Det store spil om magt og olie s. 3 ●
- Finanslov 2002: Kamp til strengen s. 4 ● Ramsey Clark og fredskonferencen s. 6 ●
- OK-slag og finanslov s. 8 ● Berlin i januar s. 10 ● Privatiseringstid s. 11 ●
- Brockdorff på museumt s. 12 ● Enron: Dereguleringens 'Ground Zero' s. 14 ●
- Den amerikanske våbenindustri s. 16 ● Amerikanerne går konkurs s. 17 ●
- 7 mio. sultne - i Centralamerika s. 18 ● Fogh og fartgræsen s. 19 ●
- Global monopolisering s. 20 ● Revolution på dagsordenen s. 21 ●
- Debat s. 22 ● Fuldtidsangreb på deltid s. 21 ●

Klassekrigere i aktion

KOMMUNISTISK POLITIK

Hvem hørte under valgkampen noget om, at der ville blive skåret en milliard på uddannelserne, hvis Fogh og Co. kom til magten?

Eller at regeringen ville gennemføre et nyliberalt ideologisk, politisk og økonomisk felttog, som fra den første dag har stillet forgængeren Schlüter i skyggen?

Det hørte ingen selvfølgelig noget om. Finansloven skulle nok komme til at stemme – og der var ingen ende på de glade løfter til befolkningen, krydret med sort snak om indvandrerne.

Endnu før den nye finanslov er fremlagt officielt, er det imidlertid lykkedes Fogh og Co. at lægge sig godt og grundigt ud med store dele af befolkningen. For dag efter dag er der sivet nye meldinger ud fra ministerierne om nye mål for det nyliberale frontalangreb.

Arbejderne og fagbevægelsen; de arbejdsløse og folk på overførselsindkomster; elever og studerende; lærere og universitetsfolk; kvindebevægelsen; ulands- og bistandsorganisationerne; indvandrere og flygtninge: Der er ikke meget tilbage, regeringen kan komme på kant med. Bortset fra selvfølgelig det private erhvervsliv og dets fyldige lobbyorganisationer – men det sker ikke, for Fogh-regeringen er deres regering og fører deres politik. Arbejdsgivernes, kapitalens, Unionens politik.

Taktikken er amerikansk inspireret: Bombarder alt, hvad der bevæger sig! Masser af bomber! Flere til! Jo mere massivt, desto svagere bliver modstanden. Den enkelte protest drukner i det store smertensbrøl. Og bliv ved: Ryk frem, når folk tror, stormen er ovre! Overgå den forrige salve med den nye!

Klassekrigerne er i aktion. Reaktionens klassekrigere: Fogh er holdt op med at snakke om 'minimalstaten'. Han er gået over til at opbygge den.

Hele hans flok af kompetente *spindoktorer*, der doserer regeringspropagandaen, sørger imens for at holde offentligheden beskæftiget med det, højreflokken ønsker, med dryp af fakta og skyer af vildledning. Dag efter dag forsikrer de, at Fogh er pålideligheden selv. At hans regering holder sine valgløfter. Og meningsmålingerne viser fremgang ...

Hvad er det for en 'stat' han, opbygger – hvilken model

er det, som opstår på ruinerne af den svundne socialdemokratiske 'velfærdsstat', som Nyrup-regeringen gjorde sit til at rasere? Det er den nøgne kapitalistiske klassestat, hvor magten og informationen koncentrerer sig i hænderne på regeringen og regeringsapparatet, og hvor monopolerne – f.eks. med en Thor Pedersen – er rykket direkte ind på udslagsgivende poster. Det er ikke længere professionelle politikere, men monopolernes betroede folk, der får magtens løftestænger i hænderne.

Massakren på råd og nævn er ikke i første række en økonomisk spareforanstaltning. Det er i første række et felttog mod en opinionsdannelse og viden, som ikke fra først til sidst er regeringskontrolleret. Regeringen Fogh koncentrerer magten hos sig selv og begrænser demokratisk indsigt, viden og kontrol. Så skrøbelige er de såkaldte demokratiske mekanismer er under kapitalismen. De fjernes med et pennestrøg.

Fra socialdemokratisk side er tavsheden nærmest øredøvende. En skarp verbal kritik hist eller pist. Og ellers ingenting. Socialdemokratiet optræder, som om det stadig er lammet af valglussingen og indre strid. Måske det ikke engang er det: Måske man bare lader Fogh gennemføre de upopulære foranstaltninger (som er helt i overensstemmelse med opskrifterne fra den store og hellige Europæiske Union) og håber på senere at kapitalisere på, at folk udmattes til et regerings-comeback som i sin tid efter de 10 sorte år med Poul Schlüter, Ellemann, Fogh og Bertel Haarder. 10 år er lang tid at se frem til ...

Fagtoppen gør ingenting. Den har meddelt, at regeringen angriber arbejderne, de arbejdsløse, miljøet, sundheden og alt muligt andet. Og derefter gør den intet.

Det er socialdemokratisk 'kamp for velfærden'.

De unge, eleverne og de uddannelsessøgende har fattet, hvad det drejer sig om. Alle deres organisationer er gået sammen for at stoppe nedskæringerne på uddannelsesområdet. De er gået i gang med at mobilisere mod dem. De er begyndt at gå på gaderne og har varslet nye demonstrationer. Det er, hvad der er brug for: samling og aktion. Blandt alle dem, som rammes af de sorte klassekrigeres felttog.

Redaktionen 15. januar 2002

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
oktober@post8.tele.dk

Redaktion og abonnement

Hverdage 15 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis
KP's Homepage:
home8.inet.tele.dk/oktober
**APK's Homepage/
Netavisen:**
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 150 kr.
År (26 nr.) 275 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 25. januar 2002

Det store spil om magt og olie

Verden følger med undren og stigende harme den groteske *inflight* i de herskende kredse i USA om terrorkrigens næste mål. Næsten hver eneste dag kommer der nye planer og mål på bordet: 'gode argumenter' for krig, formet af den ene eller anden fraktion eller interessegruppe i den krigeriske elite. Snart mod den ene eller anden eller tredje 'slyngelstat', snart mod terrornetværk i 70 lande. Der er nok at gå i gang med – og det eneste helt sikre er, at Bush-regeringen planlægger at holde verden i en tilstand af krig, så længe den er ved magten, og at *inflighten* i sidste ende vil blive afgjort af hensynet til den bombeglade supermagts centrale geostrategiske interesser.

Bushs nære allierede EU ser frustreret og passivt på, mens ordflomme og praktiske solidaritetserklæringer i form af undværlige tropper og materiel i en lind strøm flyder hen, hvor USA vil have dem. Også danske elitesoldater og mineryddere til Afghanistan: De sidstnævnte støttes af samtlige folketingspartier - Enhedslisten indbefattet, som tror, at man kan skelne mellem terrorkrigens forskellige opgaver. Der findes i det danske folketing intet parti, som er konsekvent modstander af den imperialistiske amerikanske terrorkrig og af dansk krigsdeltagelse. Enhedslistens vaklen i begyndelsen af krigen var ingen tilfældighed ...

Hvad er så status efter godt et kvart års krig? **For det første** må det generelt konstateres, at den amerikanske strategi for langvarig terrorkrig har kastet verden ud i en *dyster og dødsensfarlig situation*. Reaktionære regimer i alle lande har benyttet situationen som et påskud for at *slå til mod revolutionære og progressive kræfter i terrorbekæmpelsens* navn. Rusland har forstærket den beskidte, folkemorderiske krig mod Tjetjenien. Israel er gået til angreb på det palæstinensiske selvstyre og holder palæstinenserne i en kriminel undertrykkelse, i modstrid med al international ret. Terrorkrigen er ved at brede sig til Latinamerika: Der bliver det første offer for den reaktionære Pastra-

na-regerings krigslyst (der bakkes op af USA og dets Plan Colombia) den fattige colombianske befolkning. Osv. Centralasien, Kaukasusområdet og hele Mellemøsten er blevet eksplosive.

Den amerikanske terror- og 'delog-hersk'-politik har bragt *Indien og Pakistan på randen af krig* – med fare for, at det kan udvikle sig til en atomkrig. Også blandt de 'allierede' i Bushs terrorkrig skærpes modsætningerne, når de herskende klasser forfølger deres egne interesser, som USA gør det – og på partnernes bekostning.

Den har kastet verden ud i *et nyt oprustningskapløb*, som yderligere forstærkes af Bush-regeringens beslutning om at gennemføre missilskjoldprojektet og opsigte ABM-traktaten. EU opruster, opbygningen af EU-hæren fremskyndes og forstærkes. Rusland opruster, Kina opruster, Indien opruster – våbenkapløbet og krigsbudgetterne når nye rekordhøjder, større end under Den kolde krig, med det amerikanske i spidsen.

For det andet: Krigen mod Afghanistan var et springbræt for USA's udvidelse af sin indflydelsessfære til Centralasien, traditionelt bagland for Rusland og Kina. USA har simpelthen i sinde at blive der. USA's ny udsending til Afghanistan, Zalmay Khalilzad (hvis rette betegnelse snarest er den ny amerikanske statholder), har gennem lang tid gjort sig til talsmand for, at USA opbyggede en permanent luftbase i Centralasien som en strategisk foranstaltning. Den er nu ved at blive realiseret. Amerikanske fly er allerede ankommet til en nybygget luftbase i Kirgisistan - som den første permanente amerikanske militære tilstedeværelse i det tidligere Sovjetunionen.

USA er ved at etablere sig i andre tidligere Sovjetrepublikker. Og vil grave sig ned i Afghanistan: USA vil blive, 'så længe der eksisterer en trussel mod vores interesser', siger Khalilzad. Han er i øvrigt tidligere rådgiver for det store olieselskab Unocal, der forhandlede med Taliban om en olierørledning gennem landet, ligesom den USA-udpegede leder af den ny USA-afghanske regering Hamid Karzai er det. Unocal er tilbage!

USA bliver – ligesom i Saudi-Arabien efter Golfkrigen og i Bosnien og Kosova efter Balkankrigene. Nedgravningen i Centralasien har til formål at tilvejebringe og understøtte amerikansk kontrol med tre olierige regioner - Kaukasus, Centralasien selv og Mellemøsten - i det store strategiske spil om olie og magt.

Rusland må se sig selv militært indringet på nye flanker, fra de tidligere østbloklønde, fra Balkan og nu fra Kaukasus/Centralasien. Med basen i Kirgisistan er USA rykket helt op til den kinesiske grænse – og omringer Kina fra Taiwan, Sydkorea osv. (Vi nævner ikke her den amerikanske militære kontrol over supermagtsaspiranten EU).

Også andre regionale magters (f.eks. Iran, Irak, Pakistans) interesser trues af USA, som i det store geostrategiske skakspil her satser kraftigt på medspillerne Israel og Tyrkiet - og nu også Indien. Selvom både Rusland og Kina går stille med dørene, er de stærkt bekymrede og foretager modtræk: Den kinesiske leder Jiang Zemin har foreslået skabelsen af en '*regional antiterrormekanisme*' af SCO-landene med Kina og Rusland i spidsen. De vil søge at lempe USA ud ...

For en ordens skyld skal det tilføjes, at krigen i Afghanistan ikke er slut. Den amerikanske røverregering er ved magten, og bombardementerne fortsætter dag efter dag. De civile tabstal vokser stadig, ødelæggelsen af landet fortsætter, og den humanitære hungerekatastrofe, der vil kræve titusinder eller flere livet, er indtrådt. -lv

Centralisering af magten

Regeringens slagtning af råd og nævn har social slagside, som vil betyde en centralisering af magten i ministerierne. Blandt de ramte områder er flygtninge/indvandrere, ulandshjælp, det sociale område, fredsforskning, økologi og miljø

Det er ikke blot en afbureaukratisering af statsapparatet via en nedlægelse af en række overflødige råd og nævn, som vil blive følgen af højreregeringens nedslagtning af 103 råd og nævn i forbindelse med vedtagelsen af Finanslov 2002. Tværtimod kan det frygtes, at de muligheder, der trods alt i dag er for at påvirke beslutningerne på en række områder, begrænses stærkt, at både eksperter samt mere eller mindre folkelige organisationer får mindre at skulle have sagt på den politik, der føres, og i den politiske debat.

Udraderingen af råd og nævn har desuden klar social slagside. Støtten til en række råd og nævn, hvis officielle formål har været at styrke den sociale indsats, integrationen af indvandrere og flygtninge i det danske samfund og

kampen mod racisme, fjernes, såsom Narkotikarådet, det såkaldte Byforum, der forsker i udviklingen af de danske byer, det statslige udrykningshold, der hjælper kommunerne med at tackle utilpassede unge, Nævnet for Etnisk Ligestilling og Diskriminations- og Rådgivningscenter om Racediskrimination.

På de sociale område vil regeringen dog nedsætte et nyt råd, hvor ministre selv udvælger de folk, der skal sidde der, for efter sigende at påpege, hvilke specielt økonomisk vanskeligt stillede mennesker der efter regeringens mening er grund til at hjælpe. Efter sigende for at sikre, at kun mennesker, som virkelig har behov for hjælp, kommer til undsætning

Der er ikke megen tvivl om, at ud over økonomiske nedskæringer har den omfattende udrensning af råd og nævn til formål at sikre, at højreregeringen får mere hånd i hanke med udviklingen - at den og den alene sætter den politiske dagsorden. Politikken for øget kontrol med beslutningsprocesserne sælges

Protesterne mod højreregeringen er begyndt - de unge forrest

som en bekæmpelse af ekspertvældet, men det er langt fra kun eksperter, der befolker rådene og vil blive sat ud på et sidespor. Der sidder også mere jævne

Opskriften på jobs

Lavere kontanthjælp til flygtninge og indvandrere, der har opholdt sig i Danmark i mindre end syv år.

Reduktion af den gennemsnitlige studietid med et år.

Et år længere på arbejdsmarkedet.

Det er højreregeringens opskrift på at skabe 120.000 nye job.

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen kan ikke levere de 120.000 nye arbejdspladser, men derimod billigere arbejdskraft.

Flygtninge og indvandrere skal tvinges ud på arbejdsmarkedet - til rene sultelønninger på tvangsaktivering eller discountjob. Det bliver et af de vigtigste såkaldt beskæftigelsesfremmende elementer i finansloven for 2002, garanterer Claus Hjort Frederiksen.

Midlet: forringelsen af kontanthjælp til flygtninge og indvandrere, der har opholdt sig i Danmark under syv år.

Højreregeringens frontalangreb på flygtningenes og indvandrerens vilkår

sælges naturligvis som en ren beskæftigelsesfremmende foranstaltning. Ifølge regeringen skal 120.000 flere i arbejde i løbet af de kommende otte år - og heraf skal godt 60.000 være flygtninge og indvandrere. Skal målet nås, så er det nødvendigt at forringe kontanthjælpen, så folk af rent økonomiske årsager piskes til at tage imod arbejde til elendige løn- og arbejdsforhold.

Frontalangrebet på kontanthjælpen rammer i første omgang flygtninge og indvandrere, der har opholdt sig i Danmark i mindre end syv år. Satsen for kontanthjælp vil for den gruppe blive væsentligt sænket, så de ansøres til at finde sig et arbejde for simpelthen at overleve. "De høje sociale ydelser" er, med beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksens egne ord, en af de største forhindringer for, at udlændinge kommer ud på arbejdsmarkedet.

Nu skal de tvinges i arbejde, uanset de arbejdsforhold, de bydes. Til gavn og glæde for erhvervslivet, der sikres

endnu rigeligere med adgang til ekstremt billig arbejdskraft.

Hvordan de flygtninge og indvandrere, der alligevel ikke kan finde sig et eller andet underbetalt job, skal kunne overleve rent økonomisk på den forringede kontanthjælp - tjaa, det rager ikke regeringen. Det må blive deres egen hovedpine.

På regeringens fireparts-møde tidligere på måneden med arbejdsmarkedsparter, Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen fremlagde beskæftigelsesministerens desuden regeringens planer om at skære den gennemsnitlige studietid med et år samt sikre, at de ældre bliver et år længere på arbejdsmarkedet. Firepartsforhandlingerne skal munde ud i en ny såkaldt beskæftigelsesreform fra næste nytår.

Fogh-regeringens 'opskrift på job' skaber ikke job, men øget fattigdom og billig tvangsarbejdskraft.

danskere, repræsentanter for mere folkelige foreninger og organisationer.

På den måde begrænses den folkelige indflydelse, hvor begrænset den end måtte fastslås at være, på de beslutninger, der tages. Mulighederne for at påvirke regeringens politik formindskes, og debatten styres fra regeringen. Det vil kun yderligere fremme den fortsatte afvikling af resterne af det danske velfærdssamfund, herunder angrebene på flygtningenes og indvandrernes forhold, angrebene på de unge og de arbejdsløse, udliciteringen og privatiseringen af offentligt arbejde osv.

At det egentlige formål med slagtingen af råd og nævn er at fremme regeringens politik yderligere og sikre ro på bagsmækken ved at forsøge at kvæle en del af kritikken og modstanden, kan også ses ud af listen over de øvrige råd og nævn, der enten nedlægges helt eller for fjernet en væsentlig del af deres tilskud.

Det drejer sig om Naturrådet, der trods alt vil forsøge at fortsætte arbejdet uden det statslige tilskud, selvom det vil kunne mærkes. Den nye højregering mener ikke, at der er brug for et råd bestående af uafhængige forskere, der kan informere om naturens tilstand samt advare om konsekvenserne af den førte miljøpolitik. Samtidig nedlægges miljøfonde samt en lang række foranstaltninger til fremme af økologi. Omvendt fjernes restriktionerne for anlæggelse af nye butikcentre, hvilket i første omgang vil komme den svenske møbelkoncern Ikea til gode. Firmaets planer om et stærkt udvidet varehus i Odense vil blive ført ud i livet.

Desuden rammes det danske Center for Freds- og Konfliktforskning også af udrensningen af råd og nævn. Højregeringen, der ligesom forgængerer, Nyrup-regeringen, slutter op om USA's terrorkrig, mener, at der ikke længere er nogen grund til at støtte fredsforskning.

Midt i den almindelige nedskæringsrus i forbindelse med Finanslov 2002 har regeringen besluttet at øge bevillingerne til EU-oplysning. Det danske formandskab for EU skal bruges til at propagandere for EU. Bevillingerne hæves med 30 mio. kr.

Mo/Od

Kamp til strengen for Den Fri Ungdomsuddannelse

Højregeringens plan om med at penestrog at nedlægge Den Fri Ungdomsuddannelse får kamp til strengen.

Det lovede godt 1.500 unge, der fra uddannelsessteder og efterskoler var mødt op på Rådhuspladsen i København for at sige højlydt, hoppende og markant Nej til planerne.

'Den, der ikke hopper, elsker Anders Fogh!'

Der blev hoppet. Mange gange.

Der blev jublet, da Emmas Dilemma fortalte om, hvor grueligt galt det kan gå, og hvor uheldigt man kan komme af sted med at miste både synet, hørelsen og følelsen - og alligevel blive statsminister.

Og der blev råbt slagord mod regeringen - med en følelse af, at her var kimen til noget nyt. Til et nyt elevoprør mod EU-dikteret uddannelsespolitik, mod discountuddannelse af hele generationen, og med nye skridt tilbage mod en tid med endnu mere synlige og udtalte klasseskel blandt de uddannelsessøgende.

En elevrevolte, der længe har ulmet og er brudt ud i en række andre EU-lande. Kraftigst i Spanien.

Med planerne om at nedlægge et af dansk pædagogikis pionerinitiativer - og en ubestridelig succes, både hos elever, forældre, undervisere og forskere - har Fogh-regeringen fra starten lagt sig ud med den skolesøgende ungdom. Og det kommer den ikke til at slippe godt fra, hvis eleverne kan stå og holde sammen i den kamp, som kommer, understregede formanden for Danske

Gymnasieelevers Sammenslutning (DGS) Bjørn Hansen:

- Uddannelse er Danmarks vigtigste råstof, ikke en udsalgsvare, understregede han og bebudede nye aktioner under samme parole.

Der er ingen tvivl om, at de 1.500, der demonstrerede på Rådhuspladsen, er repræsentative for stemningen overalt: Angrebet på Den Fri Ungdomsuddannelse skal slås tilbage, de øvrige bebudede besparelser på mere end en milliard kr. (som Fogh ikke snakkede om under valgkampen, da han havde travlt med at love forbedringer) skal væk, daghøjskolerne skal bevares osv.

Der kommer nye demonstrationer, når finansloven er fremlagt. Den 7 februar demonstreredes der - foreløbig planlagt i København og Århus - af det nye initiativ 'Uddannelse er Danmarks råstof', som repræsenterer en bred vifte af elev- og studenterorganisationerne, for fem hovedkrav:

- Uddannelse til alle
- Et demokratisk uddannelsessystem
- Et sikkert og sundt arbejdsmiljø
- At elever ikke gøres til produkter
- At der ikke skæres ned på uddannelse

Højregeringens angreb kommer hurtigt og over en bred bank - i forventning om, at de enkelte protester drukner i et forvirret brøl. I dette felttog er angrebene på uddannelserne kun en brik. Men eleverne og de studerende viser vejen til at slå dem tilbage: samling og sammenhold! Aktion og protest!

Ramsey Clark:

Bush-regeringen ledes ikke af politikere, men af krigsmagere

Den tidligere amerikanske justitsminister Ramsey Clark, vil den 27. januar deltage i Den Internationale Fredskonference på Københavns Universitet, Amager. For nylig blev han interviewet af den iranske statsradio.

Iransk radio: *Hvordan ser De på udsigterne til et amerikansk angreb på Irak? Hvordan opfatter De forskellige muligheder der drøftes - for og imod - inden for de politiklæggende kredse i Amerika?*

Ramsey Clark: Lad mig først sige, at jeg betragter det som en ære at blive interviewet af iransk radio.

Det er vigtigt at erindre sig, at Irak har været under konstant angreb fra USA's side siden 1990. Disse angreb, forbundet med sanktionerne, der er blevet påtvunget landet, har kostet mere end halvanden million civile irakere livet. Det er 50 procent mere end de tabstal, der opgives for krigen mellem Iran og Irak.

Hvilket sigende sammentræf, at sanktionerne mod Irak blev gennemført den 6. august på årsdagen for atomangrebet på Hiroshima den 6. august 1945. Også i Irak har den overvældende del af ofrene været enten gamle eller børn under fem år.

Lad os heller ikke glemme, at der under den massive amerikanske bombekampagne i februar og marts 1991 ifølge officielle tal fra Pentagon blev nedkastet 88.000 tons sprængemner på det irakiske folk, hvoraf godt 900 ton var med forarmet uran, hvis virkninger vil plage generationer af kommende irakere. Den eksplosivkraft, USA anvendte mod Irak, var omkring syv en

halv gang så stor som den, der fandtes i atombomben mod Hiroshima - og USA har fortsat sine angreb på Irak gennem hele det sidste årti.

Så der er ingen tvivl om, at disse angreb vil fortsætte. Spørgsmålet er, hvorvidt USA vil intensivere sine angreb med det formål at vælte Saddam Hussein og erstatte hans regime med ét, som er lydigt over for den amerikanske regering. Det ville være en meget farlig kurs at følge.

Præsident Bushs kabinet består grundlæggende af de samme folk, som traf beslutning om at bombe Irak til underkastelse under hans fars administration. Blandt dem finder man Dick Cheney, som dengang var forsvarsminister, nu vicepræsident.

Den nuværende udenrigsminister Colin Powell var øverstkommanderende for The Joint Chiefs of Staff i 1991. Man finder altså folk i de centrale politiske stillinger i Udenrigsministeriet og Pentagon, som for ti år siden indtog de samme positioner, og som er kendt for at være for krig og rasle med våben.

Disse folk følger nogle grundlæggende økonomiske og strategiske mål. De sigter mod at vælte det irakiske regime og erstattet det med et, som vil følge den amerikanske politik og amerikanske ordrer. Den slags er sket mange gange tidligere. For eksempel væltede USA i 1953 den populære og demokratisk valgte Mossadeq-rege-

ring i Iran og erstattede ham med shahen. CIA betegnede operationen som en stor succes.

Iransk radio: *Hvad mener det amerikanske folk om alt dette? Ville det være indforstået med en nyt massivt amerikansk angreb på Irak?*

Ramsey Clark: Den amerikanske offentlige mening formes af medierne, og de fleste følger bare trop. Disse mediegiganter ejes og styres af en udvalgt gruppe rige og magtfulde enkeltpersoner og virksomheder.

Lad os ikke glemme, at vi hjalp Saddam Hussein i stor stil, da han var vores allierede. Vi hjalp til med at bevæbne ham, forsynede ham med enorme mængder af efterretninger under Iran-Irak-krigen, og støttede ham på alle mulige måder.

Da krigen mellem disse to lande

INTERNATIONAL FREDSKONFERENCE

Søndag den 27. januar kl. 10 - 16
Københavns Universitet, Njalsgade 80, store auditorium
(bus 12, 13, 40)

Krig mod terror?

Hvad sker der i Afghanistan, Centralasien og Mellemøsten?

Hfv. justitsminister i USA Ramsey Clark:

USA's militære strategi og såkaldte krig mod terror.

Journalist Eva Arnvig:

Bag om myterne om Afghanistan og mediernes rolle.

Professor Ustad Zia Ul Haq:

De ansvarlige for Afghanistans fremtid.

Professor Karam Khella:

Udvidelsen af konflikter og krig i Mellemøsten.

Alle oplæg simultant oversættes
til dansk
Forhåndstilmelding tilrådes

Efterfølgende café-debat
Entré 20 kr.
Tilmelding e-mail: fredsvagt@sol.dk

Arr. Fredsvagten, Nej til krig og terror, Kvinder for Fred,
Fredsskattefonden, Fredsakademiet

afsluttedes, indså vi pludselig, at Saddam Hussein er en meget farlig mand, og besluttede øjeblikkelig at vælte ham. Så der indledtes en mediekampagne for at fremstille manden som ond og farlig. Regeringen forsøgte med de amerikanske massemediers hjælp at overbevise offentligheden om, at ledelsen af Irak var i hænderne på en meget farlig mand, som måtte skiftes ud.

Efter angrebene den 11. september - som havde en dybtgående indvirkning på den offentlige mening i USA - en ophidset og vred amerikansk offentlighed syntes at være på kanten af hysteri, og dets ledere fik den tro, at de kunne kanalisere vreden i retning af støtte til enhver politik, som de ønskede at sælge. Med det formål begyndte de at forsyne en lamslået offentlighed med vildledende og undertiden helt usand information.

Og da en vurdering ikke er bedre end den information, som den bygger på, kan man nemt manipulere den offentlige mening og opfattelserne og samle den nødvendige offentlige støtte for stort set en hvilken som helst politik. Jeg bør imidlertid her understrege, at der også er folk i USA, som støtter en fredspolitik, og lykkeligt nok er fredsbemæglerne i Amerika levende og aktive. Men de udgør uheldigvis ikke flertallet, fordi de har ikke større adgang til hverken de nationale eller internationale medier. Derfor tror jeg ikke, at der vil være nogen modstand af afgørende betydning mod et amerikansk forsøg på at vælte det irakiske regime.

Før de amerikanske angreb på Irak, i begyndelsen af januar 1991, lykkedes det os at organisere antikrigsdemonstrationer i San Francisco, Washington, New York og Los Angeles. Men det er i dag meget svært for os at organisere lignende demonstrationer.

*Oversat fra engelsk
Tehran Times 13. januar 2002*

FREDSWEEKEND
Demo 26. jan. kl. 13.30
Vesterbro Torv
Fredskonference
27. januar kl. 10-16

Fredsvagten vokser ud af nødvendigheden

Fredsvagten 100 dage

Fredsvagten foran Christiansborg runder dag 100 lørdag den 26. januar i fredseweekenden. Vi har talt med Morten Frederiksen, 29 år og hjemmehjælper, om, hvad det betyder at være fredsvagt.

KP: *Hvorfor er du gået med i fredsvagten?*

Morten: For mig betyder fredsvagten først og fremmest et sted, hvor jeg kan være en stemme og være med til at vise, hvad jeg mener om den terrorkrig, USA har sat i gang. Jeg har aldrig været med i fredsbemægelsen før. Men denne gang kunne jeg bare ikke holde ud at sidde derhjemme og se tv-dækningen, da USA begyndte at bombe Afghanistan. Jeg måtte ud at have luft, og den 8. oktober om aftenen kom jeg forbi Rådhuspladsen, hvor en demonstration mod krigen faktisk lige var slut, men der var stadigvæk mange mennesker. Jeg fik at vide, hvor man mødtes, hvis man ville gøre noget, og på den måde kom jeg med i Fredsvagten.

- Fredsvagten er også et sted, hvor man oplever et godt fællesskab med alle de andre fredsvagter. Selvom vi lige har været igennem et par rigtig kolde uger, så savner man det faktisk, hvis man ikke har været forbi et par dage.

- Faktisk er Fredsvagten også en rugekasse hvor gode ideer og initiativer bliver udviklet og udført. Der er energi i det.

- Det er også et sted, hvor folk mødes og hele tiden diskuterer, hvad der sker. På den måde får man hele tiden noget at vide og kan være meget mere på højde, end hvis man bare fik sine oplysninger fra medierne.

KP: *Hvilken betydning tror du, fredsvagten har, og hvor længe bliver I ved?*

Morten: - Vi bliver ved, så længe vi synes, det er nødvendigt. Vi er stædige folk. Vi vil ikke acceptere den mening, medierne lægger frem om, at krigen er slut, og alt er godt. Så må det jo siges.

- De påstår, at krigen har fremmet folks velvilje over for Vesten i hele området. Det tror jeg næppe. Tværti-

mod. Krigen løser ingenting. Måske er der blevet dræbt et par terrorister, men også hundredvis af uskyldige civile. Der ligger helt andre ting bag den krig, tror jeg, f.eks. en olieledning gennem Afghanistan, hvilket der var planer om, allerede inden USA startede med at bombe. Og terrorkrigen forsætter jo, ingen ved, hvor den ender.

- Der er nogen der siger, at vi er naive. Og måske virker det naivt at stå fredsvagt foran Christiansborg. Vi ved da godt, at det alene ikke stopper krigen. Men er det ikke mere naivt ikke at gøre noget?

Der er mange, der lægger mærke til os. Det sætter tanker i gang hos folk - hvad mener jeg selv om den krig, hvad er det, regeringen har kastet Danmark ud i med dansk krigsdeltagelse, og hvor vil det egentlig ende? Det er vigtigt, at folk ser modstanden mod krigen. Vi får mange positive reaktioner hver eneste dag fra folk, der stopper op, hilser nede fra busstoppestedet eller biler, der dytter og laver V-tegn ud af vinduet, når de kører forbi. Man får faktisk også mange spændende snakker med folk, der kommer forbi. Folk er bekymrede over krigen, og hvad betydning terrorpakken får for demokratiet. Indimellem er der nogen, der skælder ud og vil overbevise os om, at krigen er den eneste løsning. Men det er da ikke lykkedes indtil nu.

- Der kommer faktisk hele tiden nye fredsvagter til. Nogen tager bare et par vagter, andre tager faste vagter hver uge. Det er alt sammen med til at få fredsvagten til at rulle. Den kører fra 7 morgen til 21 aften med tre og to timers vagter, hvor vi gerne står to sammen. Det er 70 vagt-tjansere om ugen, der bemannes lige i øjeblikket. Jeg kan kun opfordre folk til komme med. Enten ved at komme ned på fredsvagten og prøve det og skrive sig på vagtlisten eller ringe til fredsvagten på 23 46 01 93.

- Det betyder helt sikkert noget, at folk ser, at vi bliver ved og mener det alvorligt. At vi ikke bare giver op.

Vito

OK-slag parallelt med finanslov

Den larmende tavshed fra forhandlerne for 845.000 offentligt ansatte er ildevarslende. Flere store knaster burde få forhandlerne til at melde klart ud om problemerne. Nu spiller den kommende finanslov ind med dens usikre konsekvenser.

Forhandlingerne for de offentlige ansattes overenskomstfornyelse raser derudad. De 845.000 tæller mere end en tredjedel af det samlede danske antal lønmodtagere, hvilket naturligvis giver deres eventuelle resultat en speciel vægt. Men der er store knaster, der skal slibes væk, før der kommer et resultat i hus, der har de ansattes interesse. Desværre virker forhandlingsforløbet, som om lønmodtagernes forhandlere er villige til at acceptere de vigtigste og mest principielle krav fra stat, amt og kommuner, hvilket bl.a. omhandler:

Den kommunale økonomi er for længst bundet op af aftaler mellem kommunerne og den tidligere socialdemokratiske-radikale regering og de efterfølgende kommunale budgetter. Det giver kun en ramme på 2½ pct., hvorfra skal trækkes 0,8 pct., som er prisen for de to feriedage, der bringer de offentligt ansatte på niveau med det

private marked, og som begge parter er enige om skal indfris. Hertil kommer, at arbejdsgiverne mener, at de allerede har indfriet lønudmøntninger svarende til 1½ pct. Alt i alt er der kun 0,2 til 1,7 pct. tilbage at opfylde lønmodtagernes krav, hvilket forslår som en skrædder i helvede, ikke mindst i betragtning af, at man forventer op til 4 pct. stigning pr. år på minimallønsområdet i det private.

Parallelt med de fremskredne overenskomstforhandlinger er regeringen ved at have sin finanslov færdig. På trods af forskellige usikre momenter ligger hovedlinierne klar, hvilket som minimum medfører besparelser på mindst syv milliarder kroner, hvilket i allerhøjeste grad vil ramme den offentlige service og dermed arbejdspladserne. Det vil pr. definition føre til masseafskedigelser på mange offentlige områder, som forhandlerne ikke kender omfanget af.

Ny Løn er et tredje stridspunkt, hvor de ansatte kræver det afskaffet eller minimum reduceret, mens de offentlige arbejdsgivere kræver puljen forøget voldsomt.

Oven i alle disse knaster har arbejdsgiverne begået en nyhed, idet de har krævet, at samtlige forbund, som er omfattet af det eventuelle forlig, skal godkende forliget, inden de selv vil anerkende det. Det betyder, at et eller flere forbund ikke kan benytte sig af strejkevåbenet i forbindelse med en forkastelse af forliget, da det ikke er

godkendt af den anden forhandlingspart. Dette er en hidtil uhørt og ny arrogant praksis.

Foruroligende tavshed

Umiddelbart kunne de store knaster tyde på, at forhandlingerne ville bryde sammen, hvilket ville give de ansatte mulighed for at gøre brug af strejkevåbenet, men den larmende tavshed, som deres forhandlere optræder med, og de fremskredne forhandlinger antyder, at der er tale om realitetsforhandlinger, som er tættere på en løsning, end godt er, idet det næppe er de ansattes krav, som bliver tilgodeset. Det understreges af de få meldinger, der er kommet ud fra de hermetisk lukkede døre. Eksempelvis har forhandlerne for de knap 200.000 statsansatte accepteret en form for Ny Løn-system på dette område. Anciennitetsstigninger nedtones til fordel for den enkeltes kvalifikationer og funktioner. Alt tyder også på, at forhandlerne er enige om den alt for snævre ramme på 2½ pct., ligesom finansloven tilsyneladende ikke er draget ind trods de massefyringer, der følger i kølvandet.

Overenskomstforhandlingerne var ellers en kærkommen lejlighed til at give VK-regeringen modstand til strengen, men at dømme efter forhandlingsviljen og imødekommenheden, så er det kun i ord, at fagbevægelsens top bekæmper den ny regering.

-gri

Arriva parat til at købe DSB

Arriva vil ikke nøjes med de 15 % af den danske jernbanedrift, de fik sikret sig mellem jul og nytår med overtagelse af togdriften i Vestjylland. De vil heller ikke nøjes at være det største busselskab i Danmark. Monopolstatus på bustransport er ikke nok. Arriva er klar til at opkøbe hele DSB og dets årlige omsætning på omkring 9 milliarder kr. Arriva forventer, at DSB vil komme på regeringens salgsliste i løbet af de kommende to-tre år.

Højre-regeringen har endnu ikke offentliggjort sin beslutning om salg.

Men ifølge Dagbladet Børsen er det politiske flertal i regeringen på plads og klar.

Nye tal fra de britiske myndigheder viser, at antallet af aflyste tog på de privatiserede jernbaner er steget markant igen sidste år, med hele 45 % flere aflyste tog de første ni måneder af 2001 i forhold til året før. 85.000 aflyste tog, hvoraf Arriva Northern i det nordlige England stod for en femtedel af alle aflysninger.

Jernbanearbejderne på de privatiserede baner i England er gået i omfat-

tende strejker for at få forbedret deres lønforhold. Hos South West Trains har der netop været gennemført to gange 48 timers strejke blandt jernbanearbejderne. Den 24.-25.januar og 5.-6.februar har jernbanearbejderne hos Arriva Northern varslet strejke. Jernbanearbejdernes lønninger ligger langt under de øvrige ansattes

- Vi kan ikke lide at blive betragtet som andenrangs medarbejdere, udtaler næstformanden i det britiske jernbanearbejderforbund.

På første klasse mod afgrunden

Faglige ledere har for vane at puste sig gevaldigt op, for derefter at falde til patten som et andet mæhlam. Den seneste sag om Arrivas overtagelse af seks jernbanestrækninger i Jylland dokumenterer dette. I starten var tonefaldet og holdningen yderst skærpet:

- De faglige organisationer er klar til at droppe samarbejdslinien over for trafikministeren og de trafikale arbejdsgivere efter den usaglige fravælgelse af DSB som driftsoperatør på seks midt- og vestjyske jernbanestrækninger, udtaler forbundsformand Ulrik Salmonsens fra Dansk Jernbaneforbund.

De faglige organisationer stod nærmest i kø for at forlade den hidtidige samarbejdslinie. Harmen hang sammen med, at DSB's tilbud på de omtalte jernbanestrækninger var klart det billigste, men alligevel blev fravalgt til fordel for det britiske ejede selskab Arriva, der af alle er kendt for at have skandaliseret det britiske jernbanenet i en sådan grad, at det er Europas farligste at køre med i dag.

Ulrik Salmonsens underbyggede sin udtalelse med følgende:

- Der er røget 1.000 mand de seneste tre år. Når man så bliver konkurrencedygtig, bliver man dømt ude. Nu kan vi ligeså godt køre på første klasse i afgrunden, som vi kan på tredje klasse.

Ulrik Salmonsens havde her fat i en vigtig lektie, som andre faglige ledere også kunne lære noget af. Der gives ingen garantier for jobsikkerhed ved at gå med til lønnedgange eller rationaliseringer.

De tjenestemandsansatte DSB-arbejdere har både krav på at få ansættelse hos Arriva, når de overtager driften pr. nytår 2003, og fortsat ansættelse hos DSB, som i den situation vil opnå en "overtallig personalestyrke". For at løse dette "lille" problem har Arriva tilbudt tjenestemandene 15.000 i lønforhøjelse om året, hvilket allerede er modtaget positivt af Dansk Jernbanearbejderforbund:

- Det er vores opfattelse, at Arriva har taget højde for den kompensation ved overtagelsen, udtaler næstformand Knud T. Martens.

De faglige ledere var altså til slags for en slik på 600 kroner efter skat om måneden til den enkelte tjenestemand, der til gengæld kan vinke farvel til sin ansættelsessikkerhed.

Hos de ansatte eksisterer der ikke tvivl om, at afgivelsen af driften skyldes ideologiske årsager. Formanden for Jernbanearbejdernes Landsklub i SiD, Flemming Bock, udtrykker det således:

- Medarbejderne har oplevet, at regeringen af rent ideologiske grunde har valgt en privat operatør, så der er god grund til at frygte, at regeringen vil vælge private entreprenører uanset prisen. Så det er klart, at folkene spørger sig selv og hinanden, om det kan spare og effektiviserer os helt ned, hvor det gør ondt.

De faglige organisationers kontante reaktioner har fået trafikminister, Flemming Hansen, op af stolen. I en pressemeddelelse forsøger han at glatte ud:

- Jeg har fuld tillid til, at såvel ledelse som medarbejdere i de kommende år vil fortsætte den meget positive udvikling, der har præget DSB i de senere år. Virksomheden kan herigenem sikre, at vi også på langt sigt har en veldrevet og konkurrencedygtig dansk jernbaneoperatør.

Ministeren finder tilsyneladende, at det er positivt at reducere arbejdskraften med 1.000 mand, hvorefter man vælger et dyrere selskab til at overtage driften. Han understreger også, at det må være vejen fremover.

-gri

Overenskomst på MetroXpress

Da LO i sensommeren købte aktier i gratisavisen MetroXpress, vakte det af mange grunde harme i store dele af fagbevægelsen. Mindre et år tidligere havde LO besluttet at nedlægge Det Fri Aktuelt, hvorefter man kastede investeringer i en omdelelingsavis, der reklamerede for kristelige og gule fagforeninger samt ikke havde overenskomst med uddelejerne.

Nu har Lager- og Handelsarbejdernes Forbund (L&H) i København tegnet overenskomst med MetroXpress, der giver de ca. 50 bladbude over 18 år 95 kr. i timen, samt sikret dem mindst to timers arbejde om dagen.

L&H kræver nu overenskomst med konkurrenten – Urban – som også har 50 bladbude.

Konkursboom

Ifølge Danmarks Statistik er konkurserne for virksomheder steget voldsomt fra andet halvår 2000 til samme periode år 2001. I andet halvår 2000 steg konkurserne svagt fra 150 i juli måned til knap 200 i november. I samme periode året efter steg de fra godt 150 i juli til godt 300 i november, svarende til en fordobling på et halvt år eller mere end 50 pct. på et år.

Joblotteri for indvandrere

Landsgennemsnittet for indvandrere fra tredjeverdenslande i arbejde er kun 52 pct., mens det for resten af befolkningen er 79 pct. Kommunernes evne eller vilje til at skaffe indvandrene arbejde veksler meget ifølge Indenrigsministeriet. Grindsted kommune topper med knap 64 pct., mens Nakskov kommune kun præsterer et resultat på knap 20 pct. I Københavns kommune har 44,4 pct. ud af i alt 44.564 udlændinge i den erhvervsaktive alder arbejde.

Luxemburg-Liebknecht-Lenin: **Mere end 100.000 i Berlin 13. januar 2002**

Det var terrorkrigen og den tyske krigsdeltagelse i Afghanistan, der først og fremmest prægede årets store landsdækkende mindemanifestation og demonstration søndag den 13. januar for to af den tyske arbejderbevægelses navnkundigste martyrer Rosa Luxemburg og Karl Liebknecht, der i 1919 blev myrdet af reaktionen på opdrag af socialdemokraten Noske.

'IKKE ET MENNESKE, IKKE EN CENT TIL DEN IMPERIALISTISKE KRIG'

stod der på den mægtige transparent, der gik foran i det indledende optog på godt 15.000 mennesker, der om formiddagen drog til socialisternes mindested - martyrkirkegården - i Berlin-Friedrichsfelde.

Gravene og mindelunden dækkedes med røde nelliker i det stadig hvide snelandskab.

De tre L'er - Luxemburg, Liebknecht, Lenin - kan stadig få titusinder på gaden. Den tilbagevendende manifestation samler hele den tyske venstrefløj - kommunister, socialister, krigsmodstandere, antiglobaliseringsfolk, autonome. Masser af udenlandske organisationer, eksilorganisationer eller udlandsafdelinger af revolutionære

partier. Og hovedparten unge.

Deltagerne kom fra alle hjørner af Tyskland for at deltage i den imponerende manifestation.

Ud over kampen mod krigen var også modstanden mod kansler Schröders såkaldt rødgrønne regeringskoalition det fremherskende tema, afspejlet af

paroler som *'Fælles kamp mod arbejdsløshed, sociale nedskæringer og krig'*.

En anti-NATO-blok uddelte flyveblade, som opfordrede tyske værnepligtige til at desertere og afvise krigstjeneste under fremmede himmelstrøg som i Afghanistan.

PDS - det venstresocialdemokratiske (folkesocialistiske) parti, som har sit udspring i det østtyske regeringsparti SED - har med en tilslutning på godt

Også Marx, Engels Lenin og Stalin var på gaden i Berlin

20 pct. af berlinernes stemmer dannet administration sammen med det tyske socialdemokrati. De fleste demonstranter forventede sig ikke noget godt af det samarbejde:

For en gangs skyld var der næsten ikke politi at se ved demonstrationerne.

- *Sikkert den sidste gave til os fra PDS*, lød den ironiske kommentar.

Efter det grønne partis udsalg af sine principper forudser man, at det parlamentsglade PDS bliver den næste.

Liberalisering af el-markedet: dyr og dårlig

Mens den globale energiliberaliserings nestor, den amerikanske energikoncern Enron, er gået konkurs i en skandale, der frembyder et billede af svindel, kriminalitet og grådighed med tråde langt ind i Bush-administrationen og til Bush selv, fortsætter el-liberaliseringen for fuld kraft verden over. Herunder i EU-landene og i Danmark.

Nu advarer selv Det Økonomiske Råd om de negative følger af den planlagte liberalisering af el-markedet i Danmark. Liberaliseringen vil højst sandsynligt ikke resultere i en øget konkurrence, men i, at private elmonopoler sætter sig på markedet og skruer priserne på el i vejret - og vil medføre en hel række andre dårligdomme. Et rimeligt velfungerende system vil blive afløst af et dyrere og dårligere.

De dystre fremtidsudsigter fremgår

af et nyt arbejdsrapport fra Det Økonomiske Råds Sekretariat, der slår fast, at der er overhængende risiko for, at de kommende private elselskaber i løbet af kort tid vil opnå en monopolagtig stilling på det danske og nordiske marked. Den fri konkurrence, der skulle sikre billigere elpriser, vil simpelthen blive sat ud af kraft.

Ikke mindst den almindelige forbruger rammes i form af høje monopolpriser på el.

Dermed vil der for de danske forbrugere i al almindelighed absolut intet være vundet ved at erstatte den offentlige regulering med liberalisering - privatisering - af el-produktionen og forsyningen.

Det Økonomiske Råd forudser ekstraordinære monopolprofitter på mellem 30 og 95 pct. - helt afhængigt

af, hvor kraftig monopoliseringen af markedet bliver, af, hvor få firmaer der i fremtiden vil komme til at dominere det danske og nordiske marked.

Erfaringerne med følgerne af liberaliseringen af elmarkedet fra USA (Californien) viser samtidig, at fuld liberalisering kan medføre strømsvigt under spidsbelastninger som resultat af de mere eller mindre anarkistiske produktionsforhold. Forsyningen af rige- ligt med el er ikke længere sikret.

Ud over de skyhøje elpriser, som Det Økonomiske Råd advarer mod, og som især vil gå ud over den jævne forbruger, rammer den EU-dikterede liberalisering, privatisering og offentlige afregulering af el-markedet også forsyningssikkerheden.

"Det grå guld" hører til i festtaler

Den megen tale om det grå guld – arbejdere, som er fyldt 50 år – viser sig at være en skrøne. Fakta er, at de på trods af uddannelse, viljen og engagement til at fortsætte på arbejdsmarkedet, ikke får lov. Et forskningsprojekt foretaget på Center for Velfærdsstudier på Aalborg Universitet viser, at masser af arbejdsløse kun har én skavank i forhold til at komme tilbage på arbejdsmarkedet: Deres fødselsdato!

Undersøgelsen, som er offentliggjort af Politiken, viser blandt andet, at blandt de yngre under 40 år var to tredjedele kommet i arbejde, mens kun 19 procent af de arbejdsløse over 50 år havde fået et arbejde. Efter fem år havde 73 procent i den gruppe forladt arbejdsmarkedet.

Det grå guld er kun noget, man taler om i festtalerne, oplever man i Senior Erhverv. Det er et landsdækkende netværk, hvor arbejdsløse over 50 år forsøger at hjælpe hinanden i arbejde.

- Når der skal ansættes folk, bliver vi sorteret fra på grund af vores stelnummer, siger Senior Erhvervs koordinator Flemming Præstegaard.

Politikere og forskeres påstande om de ældres arbejdsvægring er hermed blevet gjort til skamme. Påstande om, at de ældre synker hen efter længere tids arbejdsløshed, at det kan ikke betale sig at arbejde eller mangelfuld uddannelse betegnes som dårlige forklaringer.

- Vi har stort set forkastet alle tre forklaringer. Den suverænt vigtigste forklaring er, at de ældre ikke kommer ind på arbejdsmarkedet. De bliver frasortet. Og hvis en arbejdskraft ikke bliver efterspurgt, hjælper det hverken at bruge pisk i form af sanktioner eller gulerod i form af økonomiske fordele ved at gå i arbejde, siger Christian Albrekt Larsen fra forskningsprojektet.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.apk2000.dk

I privatiseringens tid (2)

Mange ting er der sket de sidste par år for at gøre PostDanmark klar til den kommende "liberalisering" af brevmarkedet. For to år siden overgik vi til "Ny Løn", der indebar, at vores grundløn faldt med 3 kr. i timen, dog således, at vi, der var ansat, før det trådte i kraft, fik et udligningstillæg, så vi ikke gik ned i løn. Men det rækker dog ikke ved, at nogle får mindre, end de ville have fået efter det gamle system, og at vi andre er afskåret fra nogen sinde at stige mere i løn.

Det var så et af de første trin i at gøre virksomheden mere konkurrencedygtig. Men meget mere skulle der komme.

Siden er en del af medarbejderne i administrationen blevet sparet væk, og senest også arbejdslederne. Ved udgangen af januar skal vores nathold til at være et "selvbærende team" og dermed overtage en del af arbejdsledernes funktioner. Naturligvis uden at få en krone mere i løningsposen af den grund.

De lancerer selvfølgelig ideen med, at det giver os større arbejdsglæde med mere personligt ansvar. At vi så er nogle, der bevidst har valgt et ufaglært (og dermed lavtlønnet) arbejde netop for at slippe for at have ansvar for andet end det arbejde, vi selv udfører, er så en anden sag. Og at man tidligere har tudet den danske arbejderklasse ørerne fulde med, at de rige jo også bærer et tungere ansvar på deres skuldre, og jeg skal komme efter dig, skal jeg, er også pludselig glemt. Nu skal vi altså til at have mere ansvar – men ikke flere penge imellem hænderne.

Samtidig lancerer man det såkaldte "Lean Production" (eller "Mr. Bean Production", som en af mine

kolleger kalder det). Det er et koncept, der skulle gøre en del af arbejdsrutinerne enklere for os og dermed muliggøre besparelser for PostDanmark. Som eksempel nævnte de på et møde om Lean, at vi jo alle har bestikket i den øverste skuffe og vores tallerkener i et af skabene over køkkenbordet. Jeg kunne ikke holde kæft og fortalte, at jeg altså ikke havde et så fint køkken med skuffer og overskabe. Jeg er jo kun en lavtlønnet postarbejder ...

En af "forenklingerne" medfører, at de forskellige typer post skal sorteres hver for sig. Altså aviser for sig, blade for sig og breve for sig. Resultatet har været, at vores sortering ikke er nær så fleksibel som før, og den koster PostDanmark ekstra mandetimer plus mere stress i vores dagligdag. Men nu er alt dette jo også besluttet af

folk, der bare sidder på deres flade r.. i et kontor hele dagen, og som ikke kender et klap til det praktiske arbejde.

Man skal huske på, at vi udfører et monotont og kedeligt arbejde. Den væsentligste motivation for at gå på arbejde er muligheden for at møde kollegerne og have det hyggeligt sammen med dem. Så er det en sur tjans at blive flyttet væk fra dem, man har stillet sig ved siden af, for at skulle arbejde alene eller sammen med nogle, man ikke taler eller arbejder så godt sammen med.

Vi har over for vores arbejdsleder tilkendegivet, at vi ikke har lyst til at være selvstyrende under de betingelser, da vi i så fald ikke kan påtage os noget ansvar for, at posten kommer ud.

Fred (Stockholmsappellen). 1950

Arbejdermuseet udstiller 'Victor Brockdorff'. Eller 'Victor Brockdorff – en socialistisk maler'.

Alle, der interesserer sig for maleri eller socialisme, bør se den. Interesserer man sig for begge dele, er den et *must*.

Brockdorff var en betydelig maler. Af internationalt format. Den repræsentative udstilling gør det helt klart.

Det er måske en lille og bevidst fordrejning, når Brockdorff (1911-1992) af arrangørerne kaldes 'socialist'. Han var kommunist.

Det er også en tilsnigelse, når det hævdes, at han i den sidste del af sit liv forlod 'den socialistiske realisme' til fordel for en eller anden naturalisme. Skal han betegnes som noget, i al fald fra hans udtrykkelige politiske kunst fra midten af århundredskiftet, er det netop som 'socialistisk realist'. Det er der ingen skam i, ingen grund til at skjule.

Borgerlig kunstkritik tror at 'socialis-

ter – fra Stockholmsappellen i 1952 til en demonstration mod NATO-raketter i 1982 (med hele Fælles Kurs' partiledelse og Møller Hansen i spidsen). Han har malet en partikongres i DKP i '52 med et kongrespræsidium flankeret af Marx og Engels på den ene side, Lenin og Stalin på den anden, og daværende partiformand Aksel Larsen på talerstolen, i et næsten 'guddommeligt' projektørlys. Og en trefløjet DKU-frise: DKU'ere i kamp med politiet ('50), DKU'ere på march ('52), Ungdomsfestival i Bukarest ('53).

På de fleste af billederne er det portrætter af deltagerne, ikke anonyme ansigter: De mennesker, denne kamp, denne situation.

Historisk virkelighed, virkelighed i forandring, virkelighed med holdning: socialistisk realisme.

'Åndeligt selvmord' kaldte salmedigteren Ole Sarvig det. Og den fine kunstkritik gentog ham. Hvad Sarvig

Victor Br på Arbejdet

tisk realisme' er identisk med propaganda-kunst med politiske motiver. Og Brockdorff malede politiske manifestationer: en partikongres, eller en fredsdemonstration, DKU'ere, der slås med politiet. Brockdorff har faktisk lavet de bedste demonstrationsbilleder i dansk kunst: murerdemonstrationer med krav om, at der bygges boliger, ikke bunkere; freds-

lavende, var selvfølgelig ikke propaganda, men ægte kunst. Bare man undgår virkeligheden, den materielle og historiske, men skriver eller maler for evigheden – og helst så lidt genkendeligt som muligt – så er det hverken propaganda eller noget andet lavt og ondsksfuldt. Fredsdemonstrationer hører til i den grove virkelighed – ikke i kunsten. Og kommunistiske partikongresser gør i al fald slet ikke. Der er grænsen for længst overskredet.

Bortset fra altså, at billederne er der endnu – og er relevante endnu, 50 år efter.

Brockdorff malede meget andet, fra først til sidst. Fremragende portrætter af kendte og ukendte, af arbejdere, af børn, af familie. Han malede naturbilleder, sågar blomster. Og han malede en

Brockdorff Lermuseet

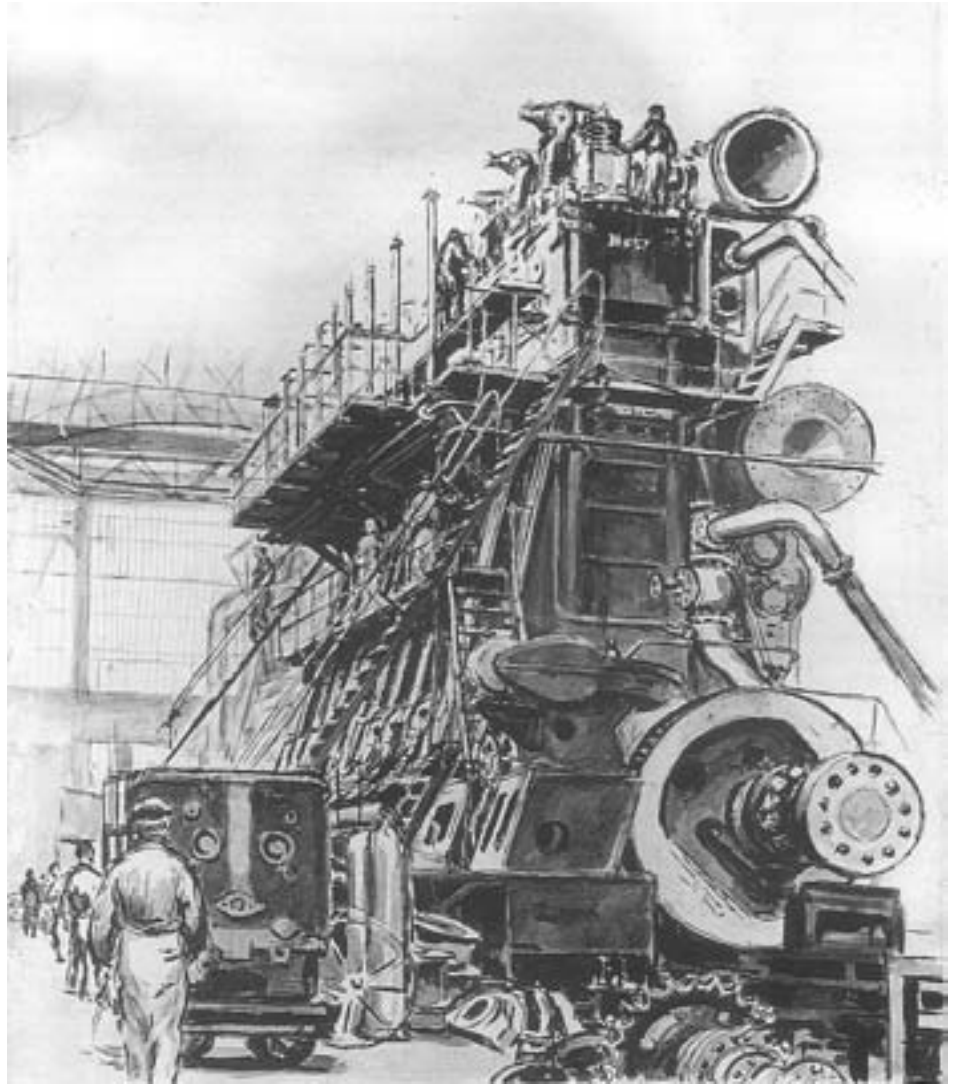

masse bybilleder, fra gaderne i København eller undertiden Moskva eller en anden russisk by. Fremragende portrætter af en omskiftelig by i sin mangfoldighed, sin uendelige variation og udvikling. Han malede billeder fra arbejdspladser: Stålvalseværket i Frederiksværk, skibsværfter. Med grundige

forstudier, tegninger, mindre malerier. Blandt de bedste, der er lavet i Danmark.

Hvorfor alt det ikke skulle være socialistisk realisme, men en eller anden særlig naturalisme, skal man være specielt skruet sammen for at mene.

Hvorom alting er: Brockdorff var en fin tegner, en god illustratør, en fremragende maler. Kommunist og socialistisk realist.

*B&W. Den store dieselmotor bygges
Tegning, blyant og tusch. 1952*

I forbindelse med udstillingen er der udgivet en fin lille bog omkring den med gengivelse af mange af malerierne og tegningerne. Pris 75 kr.

*Udstillingen varer indtil
den 24. februar.*

**Det Danske Stålvalseværk A/S
Frederiksværk
1955**

MAJ 93 i Helligåndshuset fra 30. januar

For 10. gang udstiller MAJ 93 i Helligåndshuset ved Strøget i København –

fra 30. januar – 10. februar.

Maj 93 er Lena Bidstrup, Jørgen Buch, Keld Bech Christensen, Alfred Friis, Jørgen Tang Holbek, Søren Birk Pedersen, Ejvind Schallemose, Marianne Schepele, Christine Scherfig og Kirsten Antonie Sørensen. Som de skriver i kataloget:

- 10 år har kunstnergruppen MAJ 93 eksisteret og et stort og trofast publikum giver forhåbninger om et langt liv for denne kult-udstilling. En udstilling som ikke ligger under for vedtagen modernisme, men er levedygtig ved ikke at blive umoderne.

Den er åbent daglig fra 10-18.

KR

Enrons konkurs:

Dereguleringens 'Ground Zero'

Bush og hans regering blev finansieret af den konkursramte energikoncern Enron - energiliberaliseringens pionerer.

Direktørerne sikrede sig selv, de ansatte og småaktionærene blev snydt så vandet drev. Og trådene til Det Hvide Hus er tykke som kabler.

Da det Texas-baserede energiselskab Enron i begyndelsen af december sidste år indgav konkursbegæring, var den største konkurs i amerikansk forretningshistorie en realitet. Fallitten kom, efter at en børslavine havde beskåret aktieværdien med 26 milliarder dollars til næsten ingenting. Fra et højdepunkt et år i forvejen på 90 dollars pr. aktie faldt værdien til 36 cents.

Selskabet drattede i løbet af få uger fra en placering som den syvendestørste virksomhed i USA til en forretningsmæssig 'Ground Zero', og det blev det mest spektakulære offer for den nuværende økonomiske krise, som har nedlagt millioner af amerikanske arbejdspladser.

Konkursen har rystet magtens korridorer - og fået titusinder af almindelige amerikanere til at stille spørgsmålstegn ved deres lykkelige liv under monopolernes diktatur.

4.500 ansatte i Enrons hovedkvarter i Houston - mere end halvdelen af de ansatte dér - fik øjeblikkelig en fyreseddel - og lærerne i Texas, som havde investeret en stor del af deres pensionsopsparing i Enron (som så mange andre investorer) kunne pludselig se frem til en højst usikker alderdom. Men det er kun nogle af kollapsens konsekvenser.

Krakket kom som en pludseligt lynnedslag - uden mange faresignaler. Det største energihandelsselskab i verden med udbredte globale aktiviteter - også i Europa og Asien - og en af de helt store amerikanske forretningssucceser viste sig at være lige så nøgen som kej-

seren i eventyret. De reelle værdier var få - men omfatter blandt andet den største naturgasledning i USA.

Selskabet rapporterede en gæld på 31,2 milliarder dollars, og kreditorerne har lagt en plan for at opdele og sælge de eksisterende værdier. Gribbene slås om boet.

Adskillige komiteer er blevet nedsat af de amerikanske lovgivere til at undersøge krakket. Retssager i stribevis er på vej. Beskyldninger om insiderhandel i de kritiske dage før krakket fra ledende funktionærers og store aktieholderes side bliver angiveligt nu undersøgt.

Pensionsaktionærer, småaktionærer og tidligere ansatte ømmer sig, flået til skindet.

Enron - 'Den mest nyskabende'

I fem år i træk udnævnte læserne af erhvervsmagasinet *Fortune* Enron som 'Den mest nyskabende virksomhed i Amerika'. Selskabets direktør og grundlægger (i 1985) var Kenneth Lay, som blev tidens forretningsidol. I sine velmagtsdage spillede han golf med daværende præsident Clinton - samtidig med at han gjorde Enron til den største bidrager til George W. Bushs karriere som Texas-guvernør og ikke mindst som amerikansk præsident.

Som tidligere ansat i den nu nedlagte amerikanske føderale energikommission, konstitueret viceminister for energiforhold under indenrigsministeriet og økonom for Pentagon under Vietnamkrigen havde Lay forudsætningerne for at udvikle sin virksomhed på baggrund af et politisk koncept: aggressiv 'deregulering' og fjernelse af alle lovmæssige og juridiske hindringer for privatiseringer og monopolernes profitmuligheder.

Som en kommentator har bemærket:
- *Kenneth Lay er det levende bevis på, at en person kan forandre verden. Hans selskab Enron kan ligge i ruiner, det kan forsvinde. Men i resten af vores liv vil vi leve i en verden, der er omformet af Kenneth Lay.*

Enron beskæftigede sig med naturgas. Da oliepriserne faldt i løbet af 80'erne, og naturgassen (der var blomstret op i kølvandet på oliekrisen) igen blev truet af faldende oliepriser, fandt Lay ud af, at 'deregulering' var svaret. Store kunder skulle ikke længe være bundet af aftaler med lokale, ofte offentlige energifaciliteter, men kunne købe direkte hos producenterne, som igen skulle have adgang til rør- og ledningssystemerne.

Offentlige monopoler skulle brydes. Lay gik direkte til den Føderale Energireguleringskommission (FERC) - og fik de gældende regler ophævet.

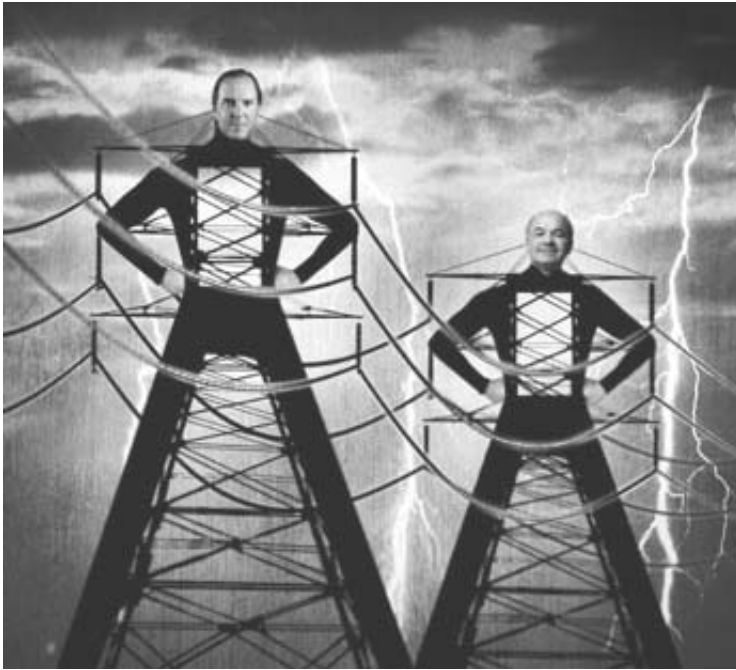
Følgen blev mere omskiftelige energipriser. Nu fik Lay sin mest 'banebrydende' idé: at gøre naturgas og energi til handelsvarer på linje med al anden masseproduktion. Naturgas betød elektricitetsforsyning, og elektricitetsmarkedet måtte dereguleres til et stort engrosmarked. Lay gik direkte til den amerikanske kongres - og kongressen ændrede reglerne.

I 1994 begyndte Enron at handle med elektricitet ved siden af naturgasen, hvor det blev den største leverandør i USA og i England. I 1997 var det også blevet USA's største elektricitetshandler, som gav baghjul til offentlige elektricitetsselskaber som det føderale BPA.

Den amerikanske energi-dereguleringsmodel blev dermed en global model. I land efter land er den ved at blive indført.

Californien - dereguleringens triumf

Men det var ikke uden grund, at *Fortune*-læserne år efter år gav prisen for opfindsomhed til Enron. Da engrosmarkederne for energi først var deregulerede, begyndte Lay at markedsføre den idé, at hver eneste husholdning skulle have frit valg af energiforsyning og kunne købe direkte fra elektricitetsudbydere. Han anses for bagmanden bag delstaten Californiens beslutning i 1996 om at ophæve reguleringen på elektricitet i detailleret i 1996 - og gen-

Enron Power-BusinessWeek
Enron is a company making alot of money from the private business of electric power.

I Texas deregulerede Bush energimarkedet i 1999, øgede grænserne for luftfor-

urening og mindskede kontrollen samt gennemførte en række love, der skulle beskytte virksomheder mod retssager!

Enron var en hovedkraft bag den amerikanske globale handels- og markeds politik. Som et førende medlem af arbejdsgiverorganisationen for den amerikanske serviceindustri kom Enron til at spille en nøglerolle i WTO-forhandlingerne i forhold til en bred vifte af daglige serviceydelser - fra sundhed og uddannelse til energi og vand - alt sammen efter den nyliberalistiske dereguleringsmodel. Enron var også medlem af bestyrelsen af Det Nationale Handelsråd i nært samarbejde med præsidenten.

Kenneth Lay var den eneste virksomhedsdirektør, som fik privataudiens hos vicepræsident Dick Cheney for at drøfte regeringens energipolitik i april i år. I maj fremlagde regeringen sin energipolitik, der blandt andet åbner for udnyttelse af en naturpark i Alaska, Arctic National Wildlife Refuge

Det viser sig nu, at virksomhedens topledere i løbet af året har haft fem andre møder med regeringsrepræsentanter, det seneste den 10. oktober, en uge før man måtte bekendtgøre de økonomiske vanskeligheder, der førte til børslavinen og konkursen.

Disse møder er nu blevet et mål for officielle undersøgelser.

Demokraten Henry Waxman, der forestår en af dem, har i et brev til vicepræsident Cheney konstateret, at *'Enrons adgang til Det Hvide Hus langt overgår den adgang, som andre interesserede parter i energipolitikken har fået'*.

Det 'nyskabende' Enron er ved at være en saga blot. Det nyskabelser består som realitet og som politik - til skade for en hel verden, og som endnu et eksempel på kapitalismens totale forrådnelse.

Og som en advarsel (ikke kun til Danmark) mod at gå videre ad nyliberalismens, deregulerings og privatiserings vej.

nemførte en kostbar kampagne for at få det samme gennemført i resten af USA.

Dereguleringen har sprængt et tæt sammenvævet energisystem i stumper og stykker. Leverandørerne - energisælgerne - er ikke længere ansvarlige for at systemet fungerer og forsyningerne er pålidelige. Ledningsnettet bliver skiftevis overbelastet og underforsynet. Mellemmænd er kommet ind i alle led i markedet: En kilowatttime elektricitet kan blive købt og solgt en halv snes gange, før den bliver brugt.

Californiens energikrise er kendt verden over. 'Kapitalismens effektivitet' har ført til mørklægning og energistop i den rigeste delstat i verdens rigeste land. Forbrugernes elregninger er blevet fordoblede, eller tredoblede eller mere, det varierer - men kun opad. Og Californien har alene de sidste 12 måneder tabt omkring 50 milliarder dollars på budgettet som følge af dereguleringen.

Bush, Cheney og Enron

Enron blev bare ved med at vokse og skabe sig globale markeder ikke bare i gas og elektricitet, men også i papir og papirmasse, og senest i internet-bredbånd. Dets omsætning i de seneste to år var på over en billion dollars!

For kun et år siden kunne den daværende administrerende direktør Jeffrey K. Stilling trompetere:

- Der er en meget god chance for, at vi bliver verdens største virksomhed.

Det lykkedes Stilling at trække sig ud af Enron med en milliardformue før krakket.

Med Enrons gavmilde støtte rykkede Bush-Cheney-teamet i januar sidste år ind i Det Hvide Hus, og dermed besatte olieindustrien regeringsmagtens nøgleposter. Fossilenergien er en hovedfaktor i amerikansk udenrigs-, indenrigs- og krigspolitik. Præsidenten har drevet sit eget olieselskab, og hans far er fedtet ind i sort guld. Den tidligere forsvarsminister under Golfkrigen Dick Cheney forlod en stilling som direktør for verdens største olieservice-selskab Halliburton. Takket være hans forbindelser øgede firmaet i hans direktørtid sine årlige indtægter fra 5,7 mia. dollars i '94 til 14,9 mio. i '99 på en bred vifte af serviceydelser, teknologi og udstyr til olie- og gasfelter, boreplatforme, rørledninger, raffinaderier og militæroperationer rundt om i verden. Halliburton er nu den femtestørste leverandør til den amerikanske hær - med mere end 100.000 ansatte og aktiviteter i 130 lande.

Tingene hænger sammen. For Enron var energi, ligegyldigt hvor det stammede fra. En handelsvare, en kilde til megaprofit, en kilde til personlig berigelse for direktører og topaktionærer. Og succesfirmaet Enron blev - som da Bush var guvernør i Texas - rigt belønnet for sine tjenester som økonomisk bagmand for præsidenten. Lay kunne prale af at være præsidentens personlige ven.

Den amerikanske våbenindustri

Krigens profitører

Det er ikke gammeldags kanoner og geværer og andet udstyr til landkrige, der står i centrum for våbenfabrikanternes opmærksomhed. USA's satsning på kontrol af skyerne og verdensrummet - med fly, raketter, satellitter osv. - har i en årrække betydet en kraftig vækst i højt avancerede våbenteknologiske systemer til kampfly og missiler.

Det amerikanske krigsbudget - for 2002 netop sat til 343,2 mia. dollars, en stigning med mere end 10 pct. i forhold til året før - pumper de højteknologiske våbenfabrikanter aktier i vejret. I øjeblikket lobbies der i Washington om hen ved 150 nye våbenprojekter.

Terrorkrigen betyder nye ordrer, og at det er let at få bevillinger til det ene mere krigerske projekt efter det andet. Det er ikke kun missiler og flyteknologi, der er tale om. Nye våbentyper afprøves konstant - atomare som 'konventionelle', og også kemiske og biologiske våben skæpper i kassen.

USA's rekordstore militærbudget er seks gange så stort som verdens militærmagt nr. 2: Putins kapitalistiske og imperialistiske Rusland. Og det er 23 gange så stort som de syv lande, som USA betegner som 'slyngelstater', *tilsammen*: Cuba, Iran, Irak, Libyen, Nordkorea, Sudan og Syrien.

Derfor er nogle af verdens største våbenfabrikanter amerikanske - Lockheed Martin, Raytheon, Boeing og Northrop Grumman. De trives med krig.

Lockheed Martin

Lockheed Martin er verdens største våbenproducent, og en hovedleverandør i atomare våben og missilforsvarssystemer. Det var Lockheed Martin, der i efteråret 2001 fik den største våbenkontrakt, der nogensinde er indgået: 200 milliarder dollars til produktionen af Joint Strike Fighter, en serie kampfly, som skal afløse de nuværende.

Lockheed Martin producerer f.eks. F16-flyet, det massive C130-transportfly, Hellfire-missilet og 'bunker buster'-bomber som dem, der brugtes ved Tora Bora.

Firmaets aktive lobbyister brugte alene i 2000 næsten 10 millioner dollars på at smøre de rigtige steder for at sikre sig kontrakten (Kun General Electric og Philip Morris har meddelt større lobbyudgifter for det år). Siden den 11. september er det kun gået fremad for denne våbengigant. Fra 10. september til i dag er aktieværdien vokset med godt 25 pct.

Virksomheden har en mængde andre projekter på bedding: Et internetkampsystem alias en håndbåren computer, der vil 'sætte et dot.com-præg på den moderne slagmark'. Det udvikler nye softwareprogrammer i samarbejde med virksomheder i Silicon Valley. Det prøver også at få afsat F-22 Raptor, et projekt til små 4 mia. dollars.

Det har for nylig ansat 1.200 mand

Den amerikanske våbenindustri har haft kronede dage siden Bush erklærede terrorkrig, og for alvor satte den amerikanske økonomi på krigsfod.

til at bygge flere F16-fly, og små 300 til dets missilforsvarsafdeling.

Raytheon . . .

. . . er bedst kendt for dets Tomahawk-missil. Omkring 100 af disse krydsermissiler til en stykpris af en mio. dollars er blevet affyret mod Afghanistan fra amerikanske skibe siden den 7. oktober. Missilerne er så populære, at de amerikanske beholdninger siges at være ved at slippe op - det angives som en mulig grund til en udsættelse af et angreb på Irak. Til gengæld er bestillingerne strømmet ind hos Raytheon. Også amerikanske allierede som Storbritannien har bestilt 48 Tomahawk-missiler i en kontrakt til 87 millioner dollars.

- *Vi er parate til at imødekomme vore kunders trængende behov*, erklærer David Polk, stolt talsmand for virksomheden.

Andre Raytheon-produkter, som bruges i *Operation Enduring Freedom*, er en af de helt store af de såkaldte 'bunker busters' GBU-28 (2 ½ ton) samt missiler som TOW, Javelin og Maverick

Ud over missiler bygger Raytheon også sensorer og radarer til bemandede og ubemandede fly, som er blevet omfattende brugt i Afghanistan.

Det har gjort Raytheon til den største vinder på krigen i form af øget aktieværdi. Det pusher kraftigt for at sælge et opgraderet udgave af Tomahawk-missilet og den næste generation af Patriot-krydsermissiler. Det planlægger at ansætte 1.200 nyuddannede akademikere i år.

Boeing

Som producent af både militære og civile fly har Boeing haft det svært efter den 11. september. Boeing annoncerede afskedigelse af 39.000 arbejdere som følge af krisen i den civile luft-

fartsindustri, og på den militære side tabte det til Lockheed Martin i kampen om Projekt Joint Strike Fighter.

Men Boeings JDAM (Joint Direct Attack Munitions) er krigens mest benyttede målsøgende 'smart bomb'. Det forvandler et ordinært missil til et satellit-styret præcisionsvåben. Af de godt 12.000 bomber, USA ifølge egne oplysninger havde nedkastet over Afghanistan inden årsskiftet, var omkring 60 pct. præcisionsvåben, og af disse var mere end 60 pct. Boeings. De øvrige var laser-styrede bomber eller Raytheons satellitstyrede Tomahawk-missiler.

Efter angrebet på Afghanistan har Boeing fået to forskellige ordrer på mere end 1.024 JDAM'er til levering mellem december 2001 og marts 2002 - og det forventer flere endnu.

Boeings krigsproduktion er oppe på alle cylindre!

Boeing lobbyer nu for at sælge 60 Boeing C17-transportfly og leje 100 Boeing 767-fly ud til militæret, som skal ombygges til overvågningsfly og militære kommandocentre. Desuden søger det at forhindre juridiske krav

mod selskabet efter 11. september - og håber stadig at få Lockheed Martin til at dele produktionen af Joint Strike Fighter.

Dets C-17 Globemaster er det største militære transportfly, som har gennemført fødevarenedkastninger fra store højder i Afghanistan. Det søger nu at sælge dem til den kommercielle flysektor.

Boeing arbejder i øjeblikket på at sikre sig mere end et dusin nye kontakter, bl.a. den dyre F/A18-jetjager, det styrtsikre V-22 Osprey tilt-rotor aircraft, helikopteren AH-64 Apache Longbow og det luftbårne lasersystem til Pentagons missilforsvarsorganisation. Sidstnævnte alene andrager godt 10 mia. dollars på Pentagons budget for 2002.

Northrop Grumman

Northrop Grumman står for B2-bombeflyet, F14-kampflyet og andre bombefly, som er blevet anvendt i stort omfang i Afghanistan. Virksomheden fremstiller også det ubemandede Global Hawk-fly, der er blevet brugt i Afghanistan uden at være færdigtestet -

til en stykpris på 10 mio. dollars. Hardware til efterretningsvirksomhed, kontrol- og kommandosystemer er dens speciale.

Det producerer bl.a. det højteknologiske AWACS-system, som monteres på Boeing 707, og som udgør 'det luftbårne nervecenter for en luftkrig'. Det leverer også ALQ-15, et system, der beskytter jettfly mod fjendtlige radarstyrede missiler.

To dage efter, at bombningerne af Afghanistan var begyndt, satte dets aktier rekord for de seneste tre år. Dets aktier er steget med godt 25 pct.

Luftfartminister James Roche er tidligere direktør for Northrop Grumman Electronics Systems. Han forlanger større udgifter til militære efterretningsystemer som netop AWACS.

Northrop Grumman producerer også B-2 Stealth-bombeflyet (til en stykpris på 1,2 milliarder kr.) og lobbyer for at sælge en opgraderet udgave, der lægger 300 mio. dollars oven i prisen.

*Baseret på **The War Profiteers** Af Frida Berrigan, World Policy Institute*

Amerikanerne går konkurs

Antallet af personlige konkurser boomer nu i kapitalismens foregangsland USA. Mere end en million amerikanere må hvert år indgive begæring om personlig konkurs. Den kreditbaserede 'forbrugerøkonomi' forudsætter en stadig vækst i indkomster - og er ikke i stand til at klare kapitalismens uundgåelige kriser, som har ramt USA.

I dag er antallet af personlige konkurser større end under 30'ernes Store Depression. Konkurser er dermed flere end antallet af nyuddannede, der årligt udklækkes fra de højere læreanstalter.

I 1980 svarede en gennemsnit amerikansk husholdnings gæld til 65 % af den årlige disponible indkomst. I dag er de to tal næsten identiske: Hvert eneste amerikansk hjem skylder en årsindkomst væk. Den lette adgang til kredit og en omfattende opmuntring til at stifte gæld fra monopolernes side op gennem 90'erne - bl.a. ved at give lave introduktionsrenter og lavere minimumsafdrag - tredoblede kreditkort-

gælden i dette årti.

Kreditkortgælden andrager nu i gennemsnit pr. husholdning ca. 75.000 kroner (2000).

Den samlede gæld i form af forbrugerkredit nåede op på nye rekordhøjder i tredje kvartal af 2001: 7,5 billioner dollars! Ikke 7, 5 mia. dollars. 7,5 billioner!

Den enorme forbrugergæld forklarer også, hvorfor den nuværende krise også betyder en stadig værre gælds- og likviditetskriser for den almindelige amerikaner, for hvem afstanden mellem en veludstyret tilværelse og gaden - ingenting - ikke er ret lang, og hvor en fyringsseddel ofte er starten til en personlig tragedie.

I december 2001 nåede den officielle amerikanske arbejdsløshedsprocent op på 5,8 (fra 5,6 måneden før) - det højeste i næsten syv år. Siden marts 2001 blev der nedlagt 1,4 millioner arbejdspladser - heraf 1,1 million i de sidste tre måneder af året. 187.000 job

blev nedlagt i den private sektor i december. I løbet af 2001 steg arbejdsløsheden med hele 2 pct.

Det er en ond økonomisk cirkel, der bider sig selv i halen: Bush-regeringen har anbefalet yderligere forbrug som en vej ud af den økonomiske krise; 11 rentenedsættelser på et år skal også stimulere forbruget. Men de personlige konkurser og de manglende afdrag truer mange virksomheder med konkurs - og samlet betyder den enorme forbrugergæld, at den amerikanske økonomi kan komme til at blive hængende i en langvarig depression, i stedet for (som de professionelle økonomiske spåmænd optimistisk forudser), at et nyt kraftigt økonomisk opsving baner sig vej i 2002.

Det er ikke fra forbrugerne, opsvinget vil komme. Derfor satser Bush-regeringen først og fremmest på, at krigsøkonomien skal få hjulene i sving.

Nyliberalismens "succes":

7 mio. sultne - i Centralamerika

Den argentinske bankerot er et markant eksempel på nyliberalismens fallit - og på kapitalismens. Den argentinske model blev igennem 10 år fremvist for alverden som et mønstereksempel. F.eks. blev Rusland under krisen i 1998 kraftigt tilskyndet til at 'følge den argentinske vej', men landet valgte i stedet at følge en devalueringskurs. Nu har Argentina ophævet dollarkonvertibiliteten og devalueret med ca. 40 pct. Samtidig fastholdes den midlertidige standsning af afdrag og renter på den gigantiske udlandsgæld. Og de sultne argentinere bliver akut ramt af de medfølgende prishop også på brød og dagligvarer.

Men Argentina er langt fra det eneste eksempel på, at den nyliberalistiske medicin spiller fallit. Også andre steder på det amerikanske kontinent er den helt gal.

Fattigdom og sult

Centralamerika rammes hårdt af den kapitalistiske verdenskrise og specielt af krisen i USA. Sulten breder sig med foruroligende fart.

FN's World Food Program anslår, at syv millioner mennesker ikke får dækket deres kalorieforbrug. Mellemamerika minus Mexico har 36 mio. indbyggere. Og en femtedel af dem har ikke råd til at indtage det nødvendige minimum af 2.200 kalorier om dagen, svarende til to enkle måltider af ris, bønner, en majstortilla og en kop kaffe med sukker. Hunger er særlig akut i El Salvador, Nicaragua, Honduras og Guatemala. I Costa Rica er det godt 20 pct. af befolkningen, hvis minimumsbehov for mad ikke bliver dækket.

Godt 50 pct. af befolkningerne i Mellemamerika lever under de officielle fattigdomsgrænser.

Direktøren for WFP for Latinamerika og Caraibien, Francisco Rogue, understreger, at 2001 var et yderst problematisk år for Mellemamerika, og at udsigterne for 2002 ikke er bedre:

- Der er allerede kronisk sultne mennesker i regionen, og vores beregninger siger, at 2002 ikke bliver bedre for de fleste underernærede mennesker.

I de borgerlige medier fremstilles hungerkrisen i Mellemamerika alene som en følge af naturkatastrofer - tørke, oversvømmelser og jordskælv. Mange bønder - ikke mindst i Guatemala - blev hårdt ramt af tørke og misvækst, der betød, at de ikke kunne plante høst nr. 2.

To store jordskælv i El Salvador januar og februar 2001 kostede 1.259 mennesker livet, sårede næsten 9.000, forårsagede materielle ødelæggelser for 1,6 mia. dollars og gjorde 1,5 millioner hjemløse.

- *Det var, som om Hiroshima og Nagasaki-bomberne var blevet nedkastet på os*, siger Julio Gamero, næstformand i El Salvadors parlament. Det vil tage år for El Salvador at overvinde følgerne.

Men naturkatastroferne er ikke hele forklaringen - ikke engang den vigtigste del af den, selvom de rammer med femdobbelvirkning i de fattige lande. De rammes også af den kapitalistiske verdenskrise, og ikke mindst af recessionen i USA. En stor del af Mellemamerikas eksportproduktion er direkte rettet mod det amerikanske marked.

'Frihandelszoner'

Det gælder f.eks. de såkaldte frihandelszoner i Mellemamerika, der er blevet en kilde til ruin. I 60'erne påbegyndte Mexico et såkaldt erhvervsfremmeprogram, som oprettede frihandelszoner, der uden omkostninger blev stillet til rådighed for amerikanske firmaer. De importerede råstoffer eller halvfabrikata, som færdiggjordes i simple processer, og som derefter kunne eksporteres toldfrit til USA.

Bedrifterne i Mellemamerika er specialiseret i tekstilprodukter. I Honduras beskæftiges 90.000, i Guatemala 175.000, i Den Dominikanske Republik 180.000 - og i Mexico ikke mindre end 1,35 mio. arbejdere i denne industri. Den blev i de første år hilst som en kæmpesucces, men begejstringen er kølnet, selvom disse virksomheder har stået for 5-10 pct. af væksten i disse landes eksport inden for de seneste fem år. De amerikanske importører har reduceret deres kapacitet med 40 pct., og fyringsrunderne er begyndt. Sidste år fyredes 70.000 arbejdere i Mexico, i Honduras blev 20 fabrikker lukket, og over hele Centralamerika lukkes virksomheder eller arbejderne fyres i massevis.

Frihandelszonernes andel i landenes samlede eksport udgør næsten 50 pct., og regeringerne i disse lande har haft en udbygning af disse zoner, og deres udvidelse til endnu større dele af landenes økonomi, som en central del af deres strategiske 'udviklingsplaner'. De er imidlertid blevet rystet af krisen. Dertil kommer, at forholdene for arbejderne i frihandelszonerne ligner de rystende forhold ved industrialiseringens gennembrud i de udviklede kapitalistiske lande: Det er lavtlønsarbejdspladser, som kun kan få arbejdere, fordi der ikke findes andre muligheder, arbejdsforholdene er elendige, og faglig virksomhed bekæmpes intenst fra ejernes side.

Endnu en fallit

Som strategisk satsning har disse moderne 'slavekolonier' vist sig yderst tvivlsomme.

Den økonomiske krise i USA er imidlertid ikke den eneste grund til, at 'frihandelszonerne' også halter. Konkurrencen fra billige asiatiske tekstiler er mærkbar. Ikke mindst fra Kina, der producerer med endnu lavere omkostninger, og hvis indtræden i WTO vil øge både eksport og konkurrence. Den økonomiske krise i Asien har tvunget lønningerne der radikalt nedad, og faldende valutakurser har billiggjort produkterne. Trykket fra konkurrencen på

Fogh og Co. fjerner alle fartgrænser

KNAPT 8 UGER EFTER VALGET har den nye regering allerede efterladt sig et bredt spor af nedskæringer, forringelser, reaktionære ideer og ideologiske gebrækkeligheder.

Man taler gerne om, at de første 100 dage i en regerings levetid er afgørende for, hvordan resten vil forløbe. I dette tilfælde skulle det ikke være nødvendigt at afvente de resterende 50 dage for at kunne vurdere, hvilke storslåede tiltag vi kan forvente i den kommende tid.

Straks fra starten viste regeringen sin handlekraft - og det er uhyre vigtigt at vise handlekraft, ja, faktisk vigtigere end at vise overblik og omtanke - og skar 1,5 milliarder af ulandshjælpen.

Nu skal man lige gøre sig klart, at der findes ulandshjælp og ulandshjælp.

I det ene tilfælde er det tilskud til ulandes indkøb af varer o. lign. til diverse projekter. Disse tilskud gives med det lille beskedne forbehold, at varerne og tjenstydelse SKAL købes hos danske firmaer/koncerner.

verdensmarkedet gør det sig også gældende i Centralamerika, hvor det ikke mindst presser arbejdernes løn..

Krisen i disse lande er endnu et eksempel på neoliberalismens fallit i praksis, og på alle områder. Hvor Argentinas økonomiske kollaps viser det for et helt land, så beviser krisen for frihandelszonerne i Mellemamerika noget andet: Nemlig, at nyliberalismens forestillinger om, at skabelsen af særlige lavtlønssektorer ville fremme den økonomisk selvstændighed i landene på den sydlige halvkugle og samtidig integrere dem i verdensøkonomien, ikke fører til de lovede resultater, men tværtimod skærper afhængigheden, ensidigheden og kriesårbarheden i økonomierne. Alt sammen på arbejderne bekostning, som daglig kæmper for at holde sulten fra døren, i mange tilfælde uden at det lykkes.

Frihandelszonernes krise er endnu et praktisk bevis på nyliberalismens - og kapitalismens - bankerot.

Man kunne kalde det skjult erhvervsstøtte i stedet for ulandshjælp.

I det andet tilfælde er det penge, som ulandene så selv i det store og hele administrerer brugen af.

Det kan næppe overraske nogen, at det ikke er den førstnævnte type ulandshjælp, der er skåret i. Det ville jo dybest set være at skære den gren over, man selv sidder på, når man nu er totalt afhængig af erhvervslivets og arbejdsgiverforeningens økonomiske og moralske støtte.

De 1,5 milliarder, som nogle af de virkelig fattige lande i det sorte Afrika ikke må få, skal så til gengæld bruges til at fjerne ventelisterne på de danske sygehuse. Et ædelt formål!! - Eller er det?

FORLEDEN DAG VISTE DR EN udsendelse, der godt gjorde, at det slet ikke er ventelisterne, der udgør sygehusernes og patienternes største problem (selvom der slet ikke er tvivl om, at ventelisterne osse burde fjernes). De 1,5 milliarder kunne gøre meget større nytte på de medicinske afdelinger, der lider langt mere under manglen på resurser, men det har ikke den samme bevågenhed i medierne.

Enten er den ansvarlige minister dum og uvidende, eller osse er han ekstrem opportunist - måske endog en blanding af begge dele.

For at motivere de unge til at få et arbejde har regeringen "lovet" at nedsætte dagpengene til det halve for aldersgruppen fra 25-30 år. En yderligere motivation er åbenbart osse nedlæggelsen af den Fri UngdomsUddannelse, der ellers har været en på mange måder glimrende indfaldsvinkel til uddannelse og arbejde for mange unge.

De mange unge mennesker, der gennem FUU har fået mulighed for at afprøve utraditionelle og selvstændige læringsforløb, skal nu presses ind i de kasser, som i forvejen er lavet, og som ofte slet ikke tager højde for de unge menneskers behov og virkestrang. Er det mon det, der kaldes liberalisme og den enkeltes udvidede muligheder??

NU SKAL DET JO IKKE VÆRE nedskæringer det hele, så regeringen barsler med et lovforslag, der skal sætte hastighedsgrænserne op.

Det er da en vidunderlig leflen for Forenede Danske Motorejere og "fartlobbyen", og så vil det helt sikkert give flere arbejdspladser på sygehuserne og et ordentlig opsving for bedemændene. Man tør vel næppe antyde, at landsforeningen af bedemænd har givet et klækkeligt tilskud til regeringspartiernes valgkampagne?!

Men et skattestop til fordel for alle, det har vi da fået!! - Eller hvordan var det nu lige, det var??

Nå nej, bortset fra alle de skatter og afgifter, der er fritaget for skattestoppet, så kunne regeringen jo ikke nå at lave noget om, og måske kan de slet ikke nå det førend om 1-2 år, og så har vi muligvis glemt alle løfterne - eller osse er vi bare blevet snydt, igen!!

Undertegnede er offentligt ansat, og det er sgu ikke nogen spøg.

NU KAN VI DA GUDSKELOV se frem til, at begrebet "ny løn" virkelig kommer i omdrejninger. Så kan vi rigtig få gang i splittelsen - ikke bare de enkelte arbejdspladser imellem, men osse internt på den enkelte arbejdsplads.

Ved sidste overenskomst blev 14% af stigningerne lagt under ny løn, men arbejdsgiversiden lægger allerede nu op til, at det næste gang skal være 50%.

Som en repræsentant for de offentlige arbejdsgivere udtalte forleden dag: "Ny løn er kommet godt fra start. Det er mere i pagt med tiden."

Man kunne fristes til at sige: i pagt med ulvetiden!

Der er ingen tvivl om, at de fleste af de "offentlige fagforeninger" vil bøje nakken og medgive, at det er gammeldags at være solidarisk og kæmpe imod ny løn. Det er altså os selv, der må rejse kravene fra bunden og skabe en bevægelse imod den reaktionære og splittende offentlige taktik.

Global monopolisering

Af tidsskriftet Revolusjon, Norge

Den folkelige oversættelse af bogstavkombinationen WTO er *We Take Over*. Den økonomiske globalisering overtager magt fra folkevalgte organer, den begunstiger de markedsaktører, som allerede har mest magt, den lader markedet slippe ind på absolut samtlige samfundsområder. Efter den sidste forhandlingsrunden til WTO i Doha, Qatar, er processen i gang igen efter tilbageslaget i Seattle. Investeringsspørgsmålet er ikke afvist, Kina er blevet medlem med sit enorme marked. Også Indien, som har ord for at være den tredje verdens vigtigste stemme og bremseklods i WTO-sammenhæng, underordner sig de internationale monopolders krav og direktiver.

De multinationale selskaber har kontinuerligt styrket deres position, deres økonomi, deres magt, i mere end et århundrede. Den såkaldt frie konkurrence har ført til yderligere monopolisering og centralisering af kapital og magt i hænderne på et lille mindretal. Når 51 af verdens største økonomiske enheder er selskaber ikke stater, når de 20 største selskaber råder over større ressourcer end 80 af verdens fattigste lande - så siger det noget om hvilken eventyrlig vækst disse selskaber har haft, og hvilke enorme formuer de råder over.

I Lenins berømte værk "Imperialismen som kapitalismens højeste stadium" fra 1916 påviste og analyserede han, hvordan og hvorfor den udviklede kapitalisme *må* udvikle sig på denne måde, hvordan monopolkapitalen skaffer sig greb om regeringer, landområder, ja, over hele det økonomiske og politiske liv overalt på kloden. Han påviste hvordan finanskapitalen og en personalunion af kapitalister sætter dagsordenen, ikke bare økonomisk, men også *politisk*.

Imperialismen er i sit væsen den samme i dag som for hundrede år siden. Men den indeholder også nye træk. Et av dem er at børs- og valutahandel - flytning af penge - til forskel fra tidligere nu udgør størsteparten af al handel; handelen med varer og tjenester er forsvindende lille i sammenligning.

Den såkaldte nyliberalisme og "strukturtilpasning" er rettet mod folkemasserne i de fattige lande, den er et systematisk angreb på den statslige suverænitæt, på den nationale identitet og den folkelige kultur over hele kloden. Handelsorganisationen WTO, Verdensbanken, Det internationale Valutafond, og også FN-systemet bliver brugt som redskaber i denne globale offensiven.

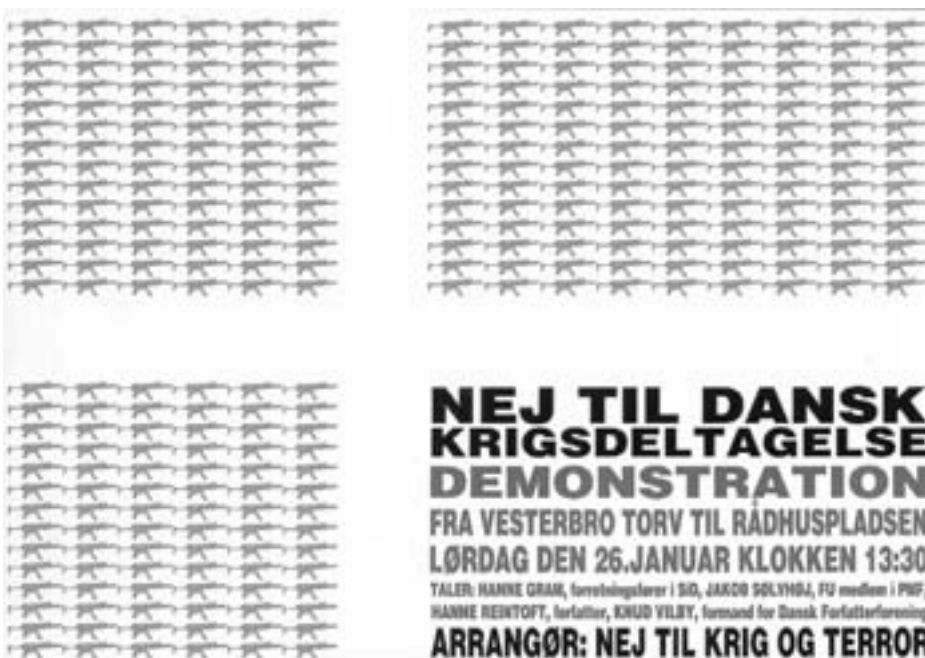
Kapitalismen udvikler sig lovmæssigt ujævnt i forskellige lande. Det økonomiske styrkeforhold mellem forskellige kapitalistiske stater og blokke af stater ændrer sig, og nye imperialistiske opkomlinge vil kræve deres del af kagen. Det lille imperialistiske Norge har for længst fundet sig en plads i hyæneflokket, som vil have nogle kødstykker, når de store løver har forsynet sig.

Imperialisme vil altid betyde krig og kamp for nyopdeling af markeder. Kriegen foregår lige foran vores øjne mens dette skrives, i december 2001. "Kampen mod terrorismen" i Afghanistan og måske snart i Irak, Sudan eller Libanon er tilsyneladende en krig, hvor stormagterne står samlet. Men bag den idylliske facade af bombefast enhed foregår nyopdelingen af interesserfærrer i og omkring Central-Asien og Mellemøsten, sådan som det allerede er set på Balkan.

Den kapitalistiske verden er en grusom og uretfærdig verden. Den er dødelig i al sit væsen. Den fører til fattigdom, fornedrelse og krig. Det internationale samfund består af en smal elite, som kontrollerer verdens ressourcer og en majoritet som lever i fattigdom. Fattigdommen er heller ikke kønsløs. Over 70 procent af verdens fattige er kvinder.

Lederne av WTO, Verdensbanken, handelskamrene og de politiske ledere vil have os til at tro at *there is no alternative* - det findes ikke noget alternativ. At denne nyliberale og markedsstyrerede politik også er til det bedste for udvikling og demokrati over hele verden.

Men stadig flere folk tror ikke på det. Globaliseringsmodstanden er vokset og fortsætter med at vokse. Den har været koncentreret om kampen mod en multilateral investeringsaftale og mod

at nye områder skal ind under markedsliberalistiske principper i WTO. Kampen mod WTO må fortsat være en hovedprioritet i kampen mod globalisering. Det er WTO, som er redskabet for at definere alle samfundsområder som handelsrelaterede og derfor også som mulig genstand for liberalisering. Den massive globaliseringsmodstand viser, at folk reagerer mod den groteske uretfærdighed og undertrykkelse af de fattige lande.

Samtidig har globaliseringsmodstanden tendenser til skønmalning af mulighederne indenfor kapitalismen. Kampen drejer sig meget om at få indført "kapitalisme med et menneskeligt ansigt". Udtryk som *'fair trade, not free trade'* og råbet om, at FN skal fastsætte markedsregler vidner om urealistiske forhåbninger til det kapitalistiske systems vilje og mulighed for ændring. Globaliseringsmodstanden i de vestlige lande er forbavsende lidt systemoverskridende. Det er ikke socialisme de kæmper for. Endnu.

Det som gør globaliseringsmodstanden til en trussel mod verdenskapitalismen er først og fremmest den kamp folkene i den tredje verden fører mod de transnationale selskaber og deres institutioner. Denne kamp er i de fleste tilfælde en national kamp. Det er en kamp om råderet over naturressourcer og begrænsninger for kapitalstrømmen. Det er en kamp som nødvendigvis sætter spørgsmålet om den politiske magt i staten på dagsordenen, som det sker i Ecuador, Colombia eller Venezuela.

"Globalismen" er imperialismen på sit stærkeste, men også svageste. Den globaliserede, nye verdensorden er en kolos på lerbædder. Imperialismen vil ramle i grus, når arbejderklassen og folkene forstår at al snak om retfærdig fordeling er en umulighed indenfor rammene af kapitalismen. Forudsætningen for retfærdig fordeling er politisk magt og et grundlæggende andet samfundssystem, hvor økonomien styres af dem som skaber værdierne, og hvor statsmagten ligger i arbejderklassens og folkeflertallets hænderne. Retfærdig fordeling er utænkelig uden social og politisk revolution

Revolusjon 23, 15. årgang, jan. 2002.

*Indledningen til særnummeret
'Kamp mod globalismen'.*

Revolutionen er et spørgsmål taget op til løsning

For nogle år siden fandtes der folk – tilmed erklærede revolutionære og 'kommunister' – som havde 'analyseret' sig frem til, at revolution var et lukket kapitel, for dem, og en generation eller to frem. Kapitalen havde sejret. Imperialismens magt var overvældende: Altså en defensiv strategi, afsværgelse af at sætte magterobringen som mål – i stedet koncentration om 'brede alliancer' og 'parlamentariske forbund'. Desværre er der stadig mange af slagsen.

Det er her der går en markant skillelinje mellem kommunister, der baserer sig på og bruger marxismen-leninismen, og de kræfter, der har lagt sig til at sove på den, 'forbedret' eller helt forkastet den. Med andre ord mellem kommunister og revisionister og reformister af alle afskygninger.

Revolutionære kriser og revolutionære situationer opstår objektivt, uafhængigt af enkelte klassers, endsige enkeltpersoners, vilje. De opstår som følge af kapitalismens reelle indbyggede antagonistiske modsætninger, og de er uundgåelige.

Folkesangeren Cæsar sang i sin tid: 'Du påstår igen og igen/min ven/ at du ikke tror/ vor gamle jord/ står i flammer'. Spærrer man øjnene op og ser, er det indlysende, at situationen i verden er urolig, farlig, og at imperialismens offensiv nu har antaget en voldelig form – krigen. Men det er lige så indlysende, at folkene rejser sig til modstand, at imperialismen og lakajpolitikken spiller fallit, at revolutionen er et spørgsmål på dagsordenen i talrige lande, på alle kontinenter.

Der er derfor grund til igen at lytte til arbejderklassens læremestre i revolution. Som Lenin, der påpegede, at revolutionen bryder ud og sætter sig igennem i *de svageste led i imperialismens kæde*. Da han i sin tid skrev det, eksisterede der ikke et eneste socialistisk land. Snart efter gjorde der.

Den Internationale Konference af

Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, som APK tilhører, har til stadighed påpeget eksistensen af revolutionære kriser og revolutionære situationer. Men mere end det: At det er tidens pligt at stille spørgsmålet om magterobringen konkret. Begivenhederne i Argentina, f.eks., der på fire uger førte til fire præsidenters fald, viser dette behov.

At de latinamerikanske marxistisk-leninistiske partier (modsat samtlige revisionistpartier, uanset hvor kommunistiske de erklærer sig) har taget dette ansvar på sig, fremgår af sluteklæringen fra Det 5. Internationale Seminar "Revolutionens problemer i Latinamerika", juli 2001 i Quito, Ecuador, med overskriften *'Erobringen af magten og kampens forskellige former'*. Her hedder det:

'Arbejderne og folkene overalt i verden går stadig mere til modstand mod imperialismens og monopolkapitalens verdensomspændende kontrarevolutionære offensiv. I Latinamerika har vi nylige erfaringer med kampe ført af arbejdere, bønder, indianere og studenter, folkelige rejsninger med tusindvis af vores folks mænd og kvinder i hovedrollen og som i Argentina og Bolivia forsøg på oprør og folkelige opstande, der i eksempelvis Ecuador har ført til reaktionære regeringers fald. I Colombia fortsætter udviklingen af guerillabevægelsernes oprørsaktioner, der ledsages af en genoplivning af massebevægelserne. Vi befinder os i en tid, hvor arbejderne og folkenes kamp, der i hver enkelt region og hvert enkelt land kommer til udtryk på en særegen måde, reaktiveres.

Denne virkelighed påtvinger de revolutionære diskussionen om og antagelsen af de midler og kampformer, som kan føre arbejderne og folkenes utilfredshed og kamp hen imod erobringen af magten.'

Det er en global nødvendighed i dag.

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Stop Terma! Stop dansk våbeneksport

Protestmødet mod dansk våbeneksport til Israel ved Terma i Lystrup ved Århus den 9. januar blev en pæn succes med en del mediebevågenhed. Den var arrangeret af Nej til krig og terror og Fredsvagten i Århus.

Som den største danske våbenproducent af avancerede teknologiske systemer har Terma bl.a. leveret udstyr til de israelske F16-fly, der bruges mod palæstinenserne.

Fredsvagter af forskellig nationalitet markerede deres protest ved at demonstrere foran fabriksporten med bannere som *Stop for våbeneksport til Israel!* og *Stop dansk krigsdeltagelse!* De tre talere forlangte alle, at Danmark ikke eksporterer våbenudstyr til krigsførende nationer.

Palæstinensereren Malek slog fast, at efter at Sharon kom til magten, ses det klart, at han ikke er en fredens mand, men derimod en krigens mand. Han har nu lukket alle muligheder for fred i Palæstina. Derfor opfordrede Malek den danske regering til at stoppe praksis med at eksportere krigsmateriel, der benyttes

til at dræbe palæstinensere med.

Rabih udtrykte ønsket om, at Terma Elektronik ville sælge deres produkter til fredelige formål i stedet for til kampfly, der dræber palæstinensere. I stedet for at bruge de store pengesummer på at føre krig, burde Israel trække

sig ud af de besatte områder og bruge pengene på sin egen befolkning.

Han sagde desuden, at de israelske F16-fly aldrig har været i krig med soldater, men at de har derimod dræbt mange civile:

- *Man kan definere terrorisme som det at dræbe civile. Når USA eksporterer F16 til Israel, tillader de dermed den israelske statsterrorisme mod det palæstinensiske folk.*

Tom Paamand kunne konstatere:

- *I Israel er Danmarks rolle så grotesk, at vi har hjulpet palæstinenserne med at bygge de politistationer op, som vores egne våben nu er med til at skyde i grus.*

Om Termas rolle i den danske våbeneksport sagde han:

- *Bag Termas mure arbejder mange kvinder og mænd, hvor de sætter små dele sammen, der ender som noget, der minder om computerspil til børn. Men det er slet ikke for sjov, det her, selv om der er børn, der kommer til at opleve det i brug. Den snedige elektronik ender langt væk i israelske kampfly. Resultatet kan ses i de danske tv-aviser, nemlig døde børn i Palæstina. Inde bag Termas mure produceres død og ødelæggelse, pakket pænt ind i dansk design. Det hele er godkendt af skiftende danske regering-er.*

- *Det er så heldigt for Terma, at USA og Danmark har en aftale om salg og køb af F16-fly. For at købe de amerikanske kampfly i 1975 stillede Danmark som betingelse, at danske fabrikker fik lov til at levere stumper til dem. Termas leverancer til Israel er derfor et samarbejdsprojekt mellem militære myndigheder.*

- *Terma udnytter nu blot de muligheder for at tjene penge, som loven, politikerne og embedsmændene har skabt mulighed for.*

Tom Paamand krævede, at reglerne for våbeneksport strammes, at der bliver større åbenhed på området, og at danske våben ikke sælges til Israel.

Totalt forfald

At være *for* det man tidligere var *imod*, er typisk betonet i de borgerlige vælgerforeninger. Denne tilstand har slået sig igennem med voldsom effekt i et af folketingets "venstrefløjspartier".

- Tidligere *mod* EU, privatiseringer osv. osv., er man nu *for*, og nogle ender som højtlonnede og bestukne lag i det borgerlige statsapparat.

- Dette højreskred er en følge af parlamentarisk fokusering, og visen klassekampen og arbejderklassen ryggen, og dette har reduceret Socialdemokratisk Folkeparti til et typisk vælgerforeningsparti.

NB

Strøtanker uge 3

Personaleafdelingen hed det i gamle dage, nu for tiden bliver det mange steder kaldt Human Ressource Management. Det betyder noget i retning af ledelse af virksomhedens menneskelige ressourcer. Det er noget med at sørge for, at arbejdskraften har det sådan, at arbejdsopgaverne udføres så godt som muligt, altså noget med et godt arbejdsmiljø, der får de dygtige til at blive og yde deres bedste. Hvordan kan det så være, at jeg samtidig oplever, at flere og flere dygtige kolleger bliver isolerede, koleriske, usikre på sig selv, stressede, passive, depressive?

Inspireret af en afhandling af Jesper Tynell, krydret med egne iagttagelser på en multinational virksomhed, følger her nogen forklaringer på den tilsyneladende modsætning. JT siger det bl.a. således: "Nutidens styrede individualisering synes paradoksalt nok i høj grad at ensrette menneskers viljer, væren og handlingen. Så magtfuld kan magten være."

Ledelsen siger ét, men ønsker noget andet

De siger: Vi ønsker hele mennesker, der har tid til familie, venner og fritidsinteresser. *De ønsker:* Medarbejdere, der prioriterer arbejdet over alt andet, arbejder over og aflyser ferie, hvis opgaven kræver det.

De siger: Det er sjovt at gå på arbejde, for medarbejderne har indflydelse på egne arbejdsforhold og dermed motivation og ingen konflikter. *De ønsker:* Ukritiske medarbejdere.

De siger: Vi ønsker ansvarlige medarbejdere, der er i stand til at vurdere arbejdets omfang realistisk og sætte deadlines derefter. *De ønsker:* Arbejdet udført på den kortest mulige tid, af medarbejdere, der accepterer konkurrencens krav til tidsfrister, uanset om de er realistiske.

De siger: Vi ønsker at være den virksomhed i branchen, der har de dygtigste medarbejdere og leverer den bedste kvalitet. *De ønsker:* At medarbejderne uddanner sig i fritiden og leverer den mest skræbende løsning, de kan komme af sted med, således at kunden køber flest mulige tillægsydelser.

De siger: Vi vil opsamle faglige erfaringer. *De ønsker:* Udbredelse af

modeller, der effektiviserer arbejdsgange.

Ledelsen bruger psykologisk styring

Kemien skal passe sammen, hvilket betyder, at ledelsens mål skal accepteres fuldt ud. Det bliver også et ansættelseskriterium. Virksomhedens kvalitetsmål fremhæves således tit og ofte i skrift og tale, og årets medarbejder udnævnes.

Psykologen udarbejdes ved hjælp af personlighedsmodeller, psykosociale tester, personaleudviklingssamtaler og tilfredshedsmålinger som redskaber til at få medarbejderne skræddersyet efter ledelsens idealprofiler.

Evindelige flytninger og åbne kontorlandskaber er med til at undgå sociale rum og venskaber, at man taler sammen.

Beslutninger tages af ledelsen, ansvaret ligger hos medarbejderne

Strategiske mål besluttet i det multinationale hovedkvarter eller på EU-plan. Den danske ledelse opstiller indtjenings- og kvalitetsmål for enkeltpersoner og afdelinger på baggrund af strategien. Ledelsen står således kun til ansvar overfor koncernledelsen.

Den enkelte medarbejders ansvar forøges med frihed til at bestemme egne arbejdsbetingelser og deadlines, kundetilfredshed måles, målopfyldelsen overvåges. Den personlige frihed legitimerer selvkontrol og mål, man selv står inde for, kan ikke ændres.

Hvorfor er det så svært at sige kollektivt fra?

Ledelsens psykologiske forklaringer er, at fri vilje giver fuldt ansvar for egne handlinger, mens kritik af ensidig ansvarsfordeling, manglende ressourcer eller kvalifikationer osv. afvises, fordi kritik skyldes personlige (uheldige) egenskaber. Det siges, at man skal altid se indefter for at finde årsagerne. Hvis ansvaret placeres andres steder, er man en 'brokkerøv'. Således sygeliggøres kritik.

Den enkelte må så klappe med i koret for ikke at skille sig ud, altså af frygt for at miste jobbet.

Sarkastiske kommentarer får blot den virkning, at de forbereder nye på 'lugten i bageriet'.

Summa summarum: Det bliver din egen skyld, når du ikke kan finde ud af at leve op til de (modstridende) normer, ledelsen stiller op. Det fører til usikkerhed på ens egen formåen og dermed, om man evt. søger et andet job. Er det mig, der tager fejl, når mine erfaringer ikke stemmer overens med virksomhedens verdensbillede? Når jeg ikke er god nok, er det ikke en god idé at vise, at jeg har problemer, sygestatistikken viser således meget lidt fravær. Således skabes utryghed og grundlaget for udbrændthed og stress.

Virksomheden opnår det ønskede resultat: at medarbejderne indordner sig, knokler og undlader kritik.

Medarbejderne opnår kun negative kollektive resultater: Arbejdskraft overflødiggøres, og priserne på de færdige produkter presses. Arbejdstiden og nedslidningen øges. Virkningerne af alvorlig stress og udbrændthed er invaliderende.

Det er moderne personalpolitik!

G.Be

OKTOBER BOGBUTIK København

**Willemoesgade 58 E
2100 København Ø
35 43 49 50**

**Åbningstid:
Hverdage 15-17.30**

Oktober Bogbutik Fyn Skibhusvej 100

**5000 Odense C
66 14 89 83**

**Åbningstid:
Hverdage 12-17.30**

Oktober - Århus Ny Munkegade 88 kld.

**8000 Århus C
86 18 40 06**

**Åbningstid:
Man, ons, fre 14-17.00**

Fuldtidsangreb på deltidsbestemmelserne

I Storbritannien er det ikke unormalt, at arbejdere må skifte arbejdsplads tre til fire gange om dagen. Årsagen er, at arbejdsgiverne gør systematisk brug af deltidsarbejde. For at kunne skrabe sammen til både husleje og føde er arbejderne altså tvunget til at pendle mellem byer eller bydele, ligesom de derved er frataget deres ellers indlagte pauser i arbejdstiden. Pauserne er blot forlængede, men skal til gengæld bruges i et transportmiddel. Flere må nærmest tage hele døgnet til rådighed, da arbejdstiderne sjældent passer fra den ene virksomhed til den anden, hvorfor man er tvunget til at dalre rundt i byen uden formål – eller bruge tid på at ta' hjem, handle eller nappe en lur.

I Danmark har den fleksible arbejdstid for alvor vundet indpas gennem de sidste ti år. Fagbevægelsens top har ved alle overenskomstfornyelser gladeligt givet nye og flere indrømmelser. For to år siden implementerede LO og DA i fællesskab et EU-direktiv, der pålægger arbejdere 48 timers arbejdsuge. Overenskomsterne rummer også rig mulighed for arbejdsgiverne til at benytte deltidsarbejde, men de fleste overenskomster sætter dog en række bestemmelser, som kan opfattes som en begrænsning eller hindring for, at arbejdsgiverne indgår aftaler med den enkelte om arbejde på deltid.

Nu har vores beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen (V), bakket op af den samlede VK-regering, fundet tiden inde til også på deltidsområdet at indføre britiske tilstande.

Det sker ved hjælp af et andet brugt fænomen, der benyttes i de fleste EU-lande: Via lovgivning! Der er blot den hage ved det, at loven på dette område griber ind og tilsidesætter bestemmelserne i overenskomsterne, hvilket samtidigt betyder tilsidesættelse af det danske aftalesystem.

Der er så absolut grund til at råbe vagt i gevær. Der er allerede rigelig grund til at gå på barrikaderne. Men forbundslederne – for ikke at nævne LO – gør ikke en gang mine til at samle protesten på Christiansborg Slotsplads. VK har og får arbejdsro. Man må spørge sig selv, hvilke angreb skal der til, før de faglige bosser, kontingent- og pensionsformueadministratorer opfordrer til protester og aktiviteter?

Faglig kommentar

Det er ikke fordi, der er så mange rester tilbage af det danske aftalesystem. EU har de sidste minimum 15 år dikteret adskillige direktiver gennemført. Mange af dem er igen af fagbevægelsens top frivilligt implementeret ind i overenskomsterne. Men nu baner Claus Hjort Frederiksen EU's motorvej. Fremover skal forholdene på arbejdsmarkedet fastsættes ved lov.

Det er et principielt angreb på fagbevægelsen, som burde få arbejdspladserne og deres ledere i særdeleshed op af stolene. Lederne er dog alt andet lige valgt til at varetage medlemmernes interesser. Fra flere sider i fagbevægelsen gives der også klart udtryk for harmen. Selv blandt de fleste forbundsledere får vreden luft. Eksempelvis udtaler Poul Erik Skov Christensen, formand for SiD, sig yderst klart:

- Den ny deltidslov vil gøre enhver

lønmodtager til jaget vildt. Ingen kan føle sig sikre på sine forhold, og enhver overenskomstmæssig beskyttelse er sat ud af kraft, når blot arbejdsgiveren bruger "virksomhedens forhold" som begrundelse for sit arbejdstidsdiktat. Den slags er ganske enkelt gift for forhandlingssystemet.

Konkret tale fra en formand fra et af landets allerstørste forbund. Som om bægeret ikke allerede var fyldt, når man tænker på VK-regeringens mange angreb på blot én måned: Statslige, tværfaglige a-kasser med rådigheds-vurdering og efterfølgende privatisering af samme, planer om indgreb mod eksklusivaftaler, ændring af den særlige pensionsopsparing, forringelse af arbejdsmiljøet osv. osv.

Der er så absolut grund til at råbe vagt i gevær. Der er allerede rigelig grund til at gå på barrikaderne. Men forbundslederne – for ikke at nævne LO – gør ikke en gang mine til at samle protesten på Christiansborg Slotsplads. VK har og får arbejdsro. Man må spørge sig selv, hvilke angreb skal der til, før de faglige bosser, kontingent- og pensionsformueadministratorer opfordrer til protester og aktiviteter? – Eller man kan spørge sig selv, hvorvidt de overhovedet har viljen?

Poul Erik Skov Christensen har i hvert fald ikke, men han garanterer medlemmerne andre kampmetoder:

- Jeg kan love for, at vi vil gå ind i disse sager, hver eneste gang en arbejdsgiver forsøger at misbruge situationen. Vi vil trække dem igennem retssystemet, og så kan de jo se, hvor morsomt det bliver.

Der er bare lige en hage ved det:

Hvordan bryder en arbejdsgiver loven, når nu netop loven giver ham ret til at diktere deltidsarbejdstid?